

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

B
U
T
L
L
L
E
T
I

[80]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2018: 35 euros. Exemplars solts 9 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 80 (2018)
30 D'ABRIL
DE 2018

SUMARI

- 67 **BISBE DIOCESÀ**
- 68 Escrits dominicals**
- 68 *L'Església de la resta: tenim futur? III (4-3-2018)*
- 69 *L'Església de la resta: qui quedarà? IV (11-3-2018)*
- 70 *L'Església de la resta: què ens queda? V (18-3-2018)*
- 71 *L'Església de la resta: l'esperança crucificada VI (25-3-2018)*
- 72 *L'Església de la resta: la seva mort i resurrecció VII (1-4-2018)*
- 73 *Resurrecció com a experiència (8-4-2018)*
- 74 *La bellesa ressuscitada (15-4-2018)*
- 75 *La crida és del Ressuscitat (22-4-2018)*
- 76 *Abandó en el Ressuscitat (29-4-2018)*
- 77 Cartes i exhortacions pastorals**
- 77 *Al coordinador de Vida Creixent*
- 77 *Al cardenal Cañizares, en apoyo al proceso de beatificación del Padre Jofré*
- 78 *Al cardenal Amato, en apoyo al proceso de beatificación del Padre Jofré*
- 79 Visites pastorals**
- 79 *Resum de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Montserrat*
- 80 Homilies**
- 80 *Missa Crismal*
- 83 *Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat*
- 86 Articles i altres escrits**
- 86 *Per a la Memòria de Càritas Diocesana 2017*
- 87 **SECRETARIA GENERAL**
- 88 Decrets**
- 88 *Decret 03/18. Erecció del Santuari del Sant Crist de Piera*
- 89 Nomenaments**
- 89 *Nomenaments no parroquials*
- 91 **VIDA DIOCESANA**
- 92 Crònica diocesana**
- 92 **MARÇ**
- 94 **ABRIL**
- 97 **ORGANISMES DIOCESANES**
- 98 Vicaria Judicial – Tribunal eclesiàstic**
- 98 *«Diaconia» del Ministeri Públic (I)*
- 98 *Notificació edictal. Nul·litat Matrimonial causa “Buitrago/Rodríguez” 07/2016*
- 99 Consell Pastoral Diocesà**
- 99 *Reunió 10-3-2018*
- 100 Consell del Presbiteri**
- 100 *Reunió 8-3-2018*
- 103 **DELEGACIONS DIOCESANES**
- 104 Mitjans de Comunicació**
- 104 *Carta als mossens sobre la LII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials*
- 105 Ensenyament**
- 105 *XXIII Àgora de l'Evangelí*
- 105 *25 aniversari de la construcció del nou edifici del col·legi de Sant Vicenç a Sant Vicenç dels Horts*
- 106 Família i Vida**
- 106 *Convocatòria dels delegats de Família i Vida per a la Setmana de Família i Vida*
- 107 Vida consagrada**
- 107 *Convocatòria per al recés de quaresma*
- 107 Pastoral vocacional**
- 107 *Escrit del delegat de pastoral vocacional sobre el dia del Seminari*

- 108 *XXV Trobada d'escolans*
- 108 *Carta dels delegats de Pastoral Vocacional i de Missions per a la Jornada mundial de pregària per les vocacions i per les vocacions natives*
- 109 Càritas diocesana**
- 109 *1a Assemblea de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat*
- 111 DOCUMENTS
- 112 Província Eclesiàstica de Barcelona**
- 112 *76a diada de Germanor Hospitalària*
- 112 Conferència Episcopal Tarraconense**
- 112 *12a Jornada de mestres i professors de religió de les diòcesis amb seu a Catalunya*
- 113 *Els seminaristes celebren el dia de sant Josep*
- 114 *IV Trobada de Càritas Catalunya a Lleida*
- 116 *Vèrtex: Commemoració del 60è aniversari de l'inici de les activitats de la Fundació Pere Tarrés*
- 117 Conferència Episcopal Espanyola**
- 117 *111ª reunió de la Assemblea Plenària*
- 119 Santa Seu**
- 119 *Missatge Urbi et Orbi del Papa Francesc*
- 121 *Resum de l'Exhortació Apostòlica del papa Francesc Gaudete et Exsultate*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

L'Església de la resta: tenim futur? III (4-3-2018)

És bonic comprovar que un fill pot constituir un gran missatge. De vegades, en veure famílies passejant un diumenge pel parc, hom sent per dins una certa satisfacció: malgrat com està el món, aquests pares creuen en la vida humana. Engendrar un fill és com un acte de fe.

El fill al qual Isaïes donava la mà per anar a trobar el rei Acaz per indicació de Déu, es deia “Xear-Jaixub”, que significava “Una resta tornarà”.

El primer que deuriem pensar el rei i tots els qui contemplaven l'escena en conèixer aquest nom és que s'anunciava una catàstrofe. Si només tornarà una resta, què passarà a la major part del poble? El profeta llançava una amenaça: la por que feia tremolar el rei i tot el poble de Judà estava justificada, perquè el camí que havien triat, és a dir, congraciar-se amb els pobles veïns, concretament amb Assíria, arribant a imitar les seves pràctiques religioses, conduïa a l'autodestrucció. Havien intentat fer-se amics dels altres pobles, mostrant que pràcticament creien el mateix i que els seus déus també mereixien els seus sacrificis, fins i tot els sacrificis humans.

No podem deixar de banda aquest missatge tan important en la tradició profètica, especialment en temps de Quaresma.

La impressió d'empobriment que tenen molts a la vista de les nostres comunitats provoca reflexions diverses. Uns pensen que tot és per causa d'una força secularitzant que domina el nostre món occidental, o fins i tot a la pressió de grups anticatòlics o anticristians que pretenen dominar la cultura. Uns altres opinen que els culpables són dins de l'Església, en els seus responsables o en determinats corrents teològics...

No és el moment de plantejar-nos aquesta qüestió. Com a Església en camí quaresmal, assumim el fet de l'empobriment, de la disminució de forces, també de la falta d'entusiasme, de la baixa creativitat, que certament es pot constatar en les nostres comunitats. El que sí que ens ha de preocupar és si, una de les causes que ho motiven, és que hàgim perdut seguretat en el que som –Poble de Déu que viu únicament recolzat en la seva veritat i el seu amor– en fer del nostre missatge i la nostra vida quelcom acceptable per al món. En aquest sentit, l'obertura i el moviment cap al món que ens va demanar l'Església en el Concili Vaticà II quedaria sota sospita, la qual cosa seria un greu error. No hi falten els qui denuncien aquesta interpretació equivocada del Concili com una de les causes més importants de l'actual “buidament” de l'Església.

Si això fos així, mereixeríem la denúncia profètica d'Isaïes. L'Església no pot subsistir si no viu de la fe. El papa Benet XVI va advertir sobre l'“aburgesament” que ens amenaça per contagi del món; i el papa Francesc denuncia la “mentalitat mundana” que refreda l'amor a l'Església:

“L'amor es refreda també en les nostres comunitats... Els seus senyals

són: l'accídia egoista, el pessimisme estèril, la temptació d'aïllar-se, promoure contínues guerres fraticides, la mentalitat mundana que indueix a ocupar-se només del que és aparent, disminuint d'aquesta manera l'entusiasme missioner..." (*Missatge de Quaresma* 2018)

No tinguem por de l'"empobriment" de l'Església, si ens retorna una identitat perduda o desdibuixada. Una Església és més veritable i més lliure sense falsos suports. Potser aquest serà el camí que l'Esperit ens indica avui.

L'Església de la resta: qui quedarà? IV (11-3-2018)

Quan veiem que el pagès poda els arbres, deixant-los mig nus, pensem que, si les plantes tinguessin sentiments, els seus crits de protesta se sentirien a quilòmetres de distància. No hi hauria cap arbre que no estigués orgullós de les seves branques i les seves fulles. ¿Qui pot pensar que sobren branques i fulles, després del que costa fer-les créixer a través de les inclemències del temps i l'aridesa de la terra? No és més bell un arbre ufanós?... Però el pagès és tossut i ferm, el seu judici és implacable. I és que pensa, té experiència, és savi, fa cas de la seva saviesa abans que dels sentiments.

La poda és una purificació, que redundarà en fruits abundants.

No inventem res. Ja ens ho va dir Jesús. Per a Ell la poda és una neteja (com el baptisme o la seva renovació en el sagrament de la reconciliació): "El meu Pare, com a bon pagès, arrenca les sarments seques, i les que donen fruit les talla (les poda) perquè en donin més" (Cf. *Jn* 15, 1-2).

Des de fa molts anys, pràcticament des de la conclusió del Concili Vaticà II, se sent sovint aquesta pregunta: quina Església volem? i, en conseqüència, quina Església construïm? Aquesta forma de parlar pot amagar greus oblit i errors. Abans caldria preguntar a Jesucrist quina Església vol Ell, i fins i tot quina Església va fent Ell, d'acord amb la seva manera de procedir al llarg de la Història de la Salvació. Perquè potser creiem que es tracta només de "fer", construir, inventar, quan potser en realitat Ell vol purificar i podar. Més encara, en aquest cas, la poda, igual que l'extracció del jull en el camp segons la paràbola, està reservada a qui ho sap i ho pot fer bé: el Pare, els àngels que l'obeeixen, en el moment oportú, de la manera pertinent...

Tenim, això sí, certes, extretes de l'escolta dels ensenyaments de Jesús i de l'observació de la seva conducta. Potser la característica fonamental de l'Església "purificada" és la pobresa. Una Església pobra, no en el sentit que hagi buscat la pobresa per ella mateixa (o per qualsevol altre motiu), sinó en el sentit que cerca per sobre de tot reconèixer l'obra de Déu en ella. Una Església que sap quin va ser l'error, origen del seu fracàs, quan es va deixar guiar pels seus propis càlculs, no va escoltar a Déu, ni li va demanar el seu favor, es creia sàvia i capaç, es va refiar de les seves pròpies forces i dels recursos que li oferia el món.

- Jesucrist no va buscar mai una Església d'"elit", una minoria triada de fidels "purs". No es van dissimular mai els pecats i febleses dels seus deixebles. Formava part de la seva pobresa fins i tot el fet de cometre errors morals. Tampoc no es va envoltar de persones influents o de gent assenyalada

per la seva capacitat intel·lectual o pel seu poder polític o econòmic ni pel seu lideratge cultural...

- Els fidels membres de l'Església sortida de la prova no estan "obsessio-nats" pels resultats. Saben que Déu compta amb ells, però treballen a fons perdut: l'acció i els fruits són seus, perquè estan en ells, però només són conseqüència del poder i de la gràcia de Jesucrist.
- "L'Església de la resta" assumeix qual-sevol sofriment, en forma de fracàs, soledat, assetjament, manca de mitjans, etc., perquè està convençuda que acompanya el seu Espòs en la seva mort i resurrecció. No li resulta estranya qualsevol forma de mort si segueix fidel al seu Espòs. Al contrari, està segura que l'amor continuarà triomfant.

"L'Església de la resta" és el triomf del do, de la gràcia, del poder de l'amor gratuït rebut de Déu i ofert als germans.

L'Església de la resta: què ens queda? V (18-3-2018)

És normal que un cristià responsable, en considerar la situació de la nostra Església, fixi amb inquietud la seva mirada en el Seminari. Cada any, tal dia com avui, ho fem tots per dedicar-li aquesta atenció especial, moguts, no solament pel que el Seminari i els seminaristes són en si, sinó també perquè d'ells depèn en gran manera la pervivència i la bona salut de la nostra Església.

Ens apressa la manca de vocacions al ministeri sacerdotal. Agraïm al Senyor poder comptar avui amb nou seminaristes, però en necessitem molts més per cobrir les necessitats futures del Poble de Déu.

Mentre seguim el camí quaresmal, anem assumint el repte, que el Senyor ens posa davant, de viure a fons l'espiritualitat pròpia d'«una Església de la resta», és a dir, d'una Església minvada en els seus recursos, que ens hem atrevit a denominar «Església purificada». En aquest context suggerim tres consideracions.

Primera. El llibre de Daniel ens ha deixat la bella oració d'Azaries. El poble bandejat i turmentat, privat de totes les mediacions que li oferien seguretat, reconeix la seva responsabilitat i demana a Déu que actuï amb misericòrdia:

"No ens abandoneu per sempre, no repudieu la vostra aliança!... En aquest moment, no tenim més príncep ni profeta, ni capdavanter, holocaust, sacrifici, oblació ni encens... Que, si més no, amb l'ànima contrita i l'esperit humiliat ens sigui donat de trobar bon acolliment!" (cf. *Dn* 3,34-39)

Quan Déu permet que ens faltin recursos, segurament vol que tornem a allò que és absolutament essencial: el cor humil i pobre girat cap a Ell. D'un poble així sorgiran ministres i bons mediadors que serviran Déu i els seus germans.

Segona. Jesús, en veure la munió de gent que anava com ovelles sense pastor, es va compadir i va deixar constància de la desproporció entre la tasca evangelitzadora que el món necessita i el nombre de servidors disponibles; i va dir als seus deixebles:

"La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors" (*Mt* 9,37-38)

Les vocacions són regal de l'Esperit. Però han de ser demanades pel mateix poble que se sent necessitat i torna confiat a

Déu en oració, per posar a les seves mans el camp i la tasca dels segadors.

Tercera. Sant Pau explica la situació dels seus germans de raça i tradició. No invoquen el Senyor de tots els pobles, perquè no creuen en Ell, però no podran creure si algú no els fa arribar la Bona Notícia de l'Evangelí.

“Com creuran en ell, si no n’han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l’anuncia? I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat?” (*Rm 10,14-15*)

Servidors, evangelitzadors, treballadors en el camp del món al servei del Regne de Déu, profetes i responsables a l'Església, poden ser molts i variats. Tots sorgeixen de la mateixa Església: si en ella no hi ha veritable vida de l'Esperit, no hi haurà vocacions. Menys encara vocacions al ministeri sacerdotal, que per voluntat de Jesucrist, és essencial a l'Església: d'ella, de la seva autenticitat i la seva fecunditat, han de néixer aquells que es configuren a Crist i siguin capaços de reproduir el seu servei i el seu amor.

L'Església de la resta: l'esperança crucificada VI (25-3-2018)

Ens endinsem en uns dies destinats a contemplar i activar la nostra capacitat d'empatia amb el que contemplem. Al centre de les nostres mirades hi ha Jesús, que viu els moments decisius de la seva existència terrena.

Són molts els personatges que passen cada dia davant dels nostres ulls, alguns d'ells farcits de dolor. De vegades són objecte d'espectacle, també de notícia morbosa, fins i tot de manipulació per denunciar o obtenir adhesions interessades...

No és, no pot ser, el cas de Jesús. La tradició mai no va considerar Jesús com un personatge solitari, com un individu que viu i obra per i sols per a ell, com un heroi o un objecte d'ostentació interessada. Al contrari, sempre va reconèixer en Ell tota la humanitat implicada. Més ben dit, va veure en Ell la humanitat unida al Verb, la segona persona de la Trinitat, que sofreix i salva alhora. Sant Agustí va encunyar l'expressió “el Crist total” per designar aquesta realitat. En certa manera, aquest Crist total s'identifica amb l'Església, en el sentit que és la humanitat concreta, que, formant un Poble, és el cos unit al seu Cap.

Això vol dir que en Crist, mentre patia turments, moria i ressuscitava, la humanitat era allà, en Ell, sofrint, morint i ressuscitant. Als qui estiguin una mica familiaritzats amb el llenguatge de sant Pau, els sonaran expressions com “en Ell morim, sofrim, ressuscitem... en Ell vam ser batejats, en Ell hem rebut la glòria...”

Hem estat aprofundint sobre una Església de la resta, que potser l'Esperit vol que visquem avui. ¿Què significarà per a aquesta Església veure's a si mateixa aquests dies, no ja al costat de Jesús, com van estar els seus deixebles i la gent que l'acompanyaven (o no), sinó en Jesús mateix, vivint i compartint el que Ell vivia?

Responem que lògicament tot allò que hem dit d'una Església de la resta, ho trobarem corregit, augmentat i fet realitat personal i concreta, en Jesús.

- Parlàvem d'una Església empobrida. Jesús viu aquests dies la pobresa extrema. Per no tenir, no tenia ni vestit. Res no li podia servir de suport, cap poder, cap mitjà, cap títol. L'Església era radicalment pobra en Ell.

- Afirmàvem també que l'Església de la resta assumia el sofriment en les seves múltiples formes: fracàs, assetjament, solitud, ruptures, etc. En Jesús pateix, no solament l'Església, sinó també tota la humanitat sofrent i turmentada. En Ell pateix l'Església perseguida i crucificada, al costat de totes les víctimes innocents. En el seu sofriment hi ha l'assetjament que pateixen els cristians per professar la seva fe i portar-la a terme en conductes i gestos confessants, talment com li va passar a Ell.
- La via per la qual l'Església de la resta sortia de la seva prostració era l'abandó total en el Déu veritable. D'aquí naixia l'esperança. En Jesús l'Església estava cridant "A les teves mans encomano el meu esperit"... "Tot s'ha acomplert"...

Només Maria, la Mare de Jesús, compartia la pobresa, el sofriment i l'abandó. Perquè no era fora d'Ell, sinó en Ell, per la fe i per l'amor. Per això Maria és el primer membre de l'Església, l'Església veritable, autèntica i immaculada. Amb ella continuem caminant.

L'Església de la resta: la seva mort i resurrecció VII (1-4-2018)

Pel que diem, ningú no pensarà que assimilar "l'Església de la resta" signifiqui una invitació al conformisme o a la resignació acomplexada. Ans al contrari. Assumir "l'Església de la resta", avui, en els temps que vivim, pot ser (ha de ser) tot un programa de vida per a l'Església. I no en el sentit que sigui una mena de tàctica útil per sortir del pas amb èxit. Assumir el que significa "l'Església de la resta" és el resul-

tat d'un discerniment en l'Esperit sobre el moment actual del món i de l'Església; i a partir d'aquí, se'ns obren moltes vies d'acció i compromís.

Però abans de concretar quins són aquests camins, hem d'accedir a un espai fonamental de llum i llibertat, com qui entra en un immens vestíbul pel qual s'obren moltes i diverses portes. Aquest espai fonamental, previ, necessari, és la vida ressuscitada, l'estat al qual s'entra per la resurrecció.

Tot i així no s'accedeix al Diumenge de Resurrecció, si no és a través del Dissabte Sant i la Gran Vetlla Pascual. No oblidem que els cristians i l'Església com a tal, més que "imitar" Jesús, està vivint i morint en i amb Ell. S'imposa, per tant, una conseqüència que oblidem freqüentment: l'Església que espera ressuscitar ha de passar per la mort en Crist, concretament pel "descens als inferns" que va realitzar Crist tal com celebrem el Dissabte Sant.

Professem en el Credo que Jesús va descendir als inferns, és a dir, allí on habita la inhumanitat, la negació més absoluta de l'ésser humà, perquè allí habita la negació més absoluta de Déu. El punt radicalment oposat a la glòria de l'home i la glòria de Déu. Jesús va compartir solidàriament la més radical foscor, el sofriment més extremat, o el que és el mateix, el desamor absolut.

L'Església de la resta sap que en Crist ha de davallar als inferns de la inhumanitat. Aquesta Església davalla als inferns amb Crist, quan està present, amb presència activa i solidària en "espais infernals", allà on la humanitat fracassa, on el pecat, el dolor i la mort més s'aferrissen amb els éssers humans: les víctimes de guerres, els malalts, els perjudicats per conflictes

socials, els pobres, els damnificats, marginals o exclosos...

L'Església, tot descendint amb Crist a l'infern de la inhumanitat, sap que no en sortirà fent una anàlisi, buscant culpables i establint un programa d'acció amb vistes a crear una espècie de paradís a la terra. Alguns segueixen pensant que això és el que significa "construir el Regne" o apuntar-se a la "causa del Regne". La paraula i l'obra de Jesús estan (estigueren) molt lluny d'aquesta manera de pensar. La gran i decisiva força de Jesús va ser la fermesa del seu amor actiu i concret, en comunió amb el dolor humà, ofert i abandonat al Pare. Aquesta és la porta d'accés a la Resurrecció.

Fa més de dos mil anys sant Pere va proclamar que no hi havia, ni hi haurà, "un altre nom pel qual la humanitat pugui ser salvada que el nom de Jesús" (Ac 4,12) La humanitat ha estat salvada per la mort i resurrecció de Jesucrist. No hi ha cap altre camí de salvació, no hi ha cap altra via d'esperança, ni cap altra font d'alegria, ni cap altra llum de debò, ni cap altra porta de llibertat.

L'Església de la resta fa el pas decisiu per a la seva rehabilitació, la seva resurrecció, quan en plena nit canta, amb tota la creació, l'"Al·leluia" del seu Senyor i Espòs, la victòria del Crist sobre la mort. Amb Ell aquesta Església és autèntica humanitat salvada i salvadora.

Resurrecció com a experiència (8-4-2018)

El gran compositor G. F. Händel havia estrenat, quan tenia 23 anys, a Roma, un oratori titulat "La Resurrezione". Va ser una composició que tenia un aire d'òpera, encara que contenia diàlegs interessants

entre personatges evangèlics. Hom percep que allò amb prou feines era una obra "per encàrrec", que no sortia de la vida, ni brollava del cor. Una altra cosa molt diferent va ser la composició del "Messies" i el missatge de resurrecció que transmet. L'escriptor austríac Stefan Zweig en la seva obra *Moments estel·lars de la humanitat. Catorze miniatures històriques* va reunir i glossar fets que, al seu parer, marcaven la història de la humanitat: un d'ells va ser justament la composició del "Messies". Segons conta Zweig, Händel va sofrir un atac d'apoplexia, que el deixà incapacitat per a l'exercici de la seva professió i sumit, per tant, en la desesperació. Però a còpia d'un gran esforç de voluntat i uns banys en aigües termals, contra tot pronòstic, va aconseguir recuperar-se. Això fou interpretat per ell com una gràcia de Déu. Tanmateix, passat un temps, les coses li van anar malament: fracassos en la seva creació artística, pobresa, depressió, abatiment: se sentia absurdament abandonat del Déu que abans l'havia "guarir". Aleshores va rebre un llibret del poeta Charles Jennen amb l'encàrrec de musicar textos bíblics: conforme anava llegint aquella composició, es va sentir absolutament seduït pel seu missatge. El seu entusiasme va ser tal que va aconseguir compondre amb aquell material el conegut i extraordinari oratori en només 24 dies. De tots és coneguda la bellesa i la inspiració d'aquesta obra, així com l'enorme força del seu "Al·leluia", universalment cantat i resat com a himne al Déu creador i redemptor.

Aquest fet il·lustra alguns aspectes essencials de la nostra experiència pasqual de la Resurrecció de Jesucrist.

- Una cosa és "saber" sobre la Resurrecció, pensar-hi, confessar-la, pre-

- dicar-la o fer-ne una creació artística i una altra cosa ben diferent viure-la.
- Vivim la Resurrecció de Jesucrist en la mesura en què abans hem mort amb Ell i com Ell.
 - Viure la Resurrecció de Jesucrist no consisteix a sentir que recuperem les forces per portar endavant el nostre projecte, sinó a abandonar-se confiadament al projecte que Ell té per a nosaltres, encara que en principi aquest projecte romanguí en el clar-obscur del misteri i gairebé sempre arribi a sorprendre'ns.
 - L'experiència en nosaltres de la Resurrecció de Jesucrist sempre significarà un creixement en humanitat, perquè allò que ressuscita en nosaltres és allò més valuós, més diví i més humà que hi ha en nosaltres.
 - La Resurrecció de Jesucrist en nosaltres serà sempre obra del seu Esperit, de la seva gràcia. Però la vida que en segueix no deixarà de comptar amb la nostra llibertat i el nostre esforç.

Encara que tantes vegades l'hàgim con-fós, l'esperança a la qual ens obre la Resurrecció de Jesucrist és ben diferent de les il·lusions i de les utopies que neixen de la nostra ment. Les unes i les altres no convé que faltin en les nostres vides: denoten salut i bon estat psíquic. Però, tant la força de l'esperança, com el que cal esperar-ne, brollen d'un cor transfigurat per l'Esperit.

La bellesa ressuscitada (15-4-2018)

Si volem parlar correctament, més que “viure la resurrecció” o “viure com a ressuscitats”, hem d'utilitzar l'expressió “viure en nosaltres la Resurrecció de Jesucrist”. Només aquesta manera de parlar

ens protegirà de malentesos i equívocs. Aquest és el do i la tasca que se'ns obre en aquest temps de Pasqua, a manera d'impuls que ha de romandre actiu tota la vida.

Diem que vivim la Resurrecció de Jesucrist en la mesura en què abans hem mort amb Ell i com Ell. Què significa això?

És profundament commovedora la lectura de l'obra *Vestides per a un ball en la neu*, de Monika Zgustova. Aquest relat, o conjunt de relats, constitueix un veritable testimoniatge de la vivència del sofriment extrem. Sembla tota una glossa d'aquell aforisme, que va formular el paisà de les protagonistes, F. Dostoievski, “la bellesa salvarà el món”. Perquè les nou dones que expliquen sengles tragèdies en exili, camps de concentració o camps de treball en el Gulag, sota el règim comunista de Stalin, no són sinó autèntics testimonis de la dignitat de la persona humana quan és duta al límit de la seva resistència. En situacions límit de sofriment, la poesia (com també ocasionalment la música), en tant que creació o comunicació de bellesa, pot retornar al rostre humà, desfigurat pel dolor, la lluminositat que li correspon des de la seva creació. Llavors, el món insofrible, sumit en la lletjor del mal, es fa una mica més suportable.

És oportú llegir aquest llibre, com també aprofundir en el missatge de Dostoievski, en temps de Pasqua. Però no en el sentit que la vivència de la Pasqua es confongui talment amb el que aquelles dones van viure en superar el sofriment o amb el que el novel·lista rus va voler transmetre, sinó en el sentit que “la bellesa”, per a nosaltres, ja no és un concepte abstracte, un “valor”, com se sol dir (i deien els platònics), sinó que la bellesa té un rostre, nom i cognoms, existència real, vida vinculada a la nostra.

Jesús va arribar a ser, en Divendres Sant, aquell que reproduïa la figura del Servent, de qui es deia: “No tenia figura ni bellesa que es fes admirar, ni una presència que el fes atractiu...” (Is 53,2). En Ell s’havia acumulat tota la inhumanitat fins a convertir-lo en l’èsser més menyspreat... Tot i així, davant d’aquell ésser, que per a la majoria era, i seguiria sent avui, un fracassat, nosaltres recitem el Salm 44: “Ets el més bell de tots els homes, exhalen gràcia els teus llavis...”

En què consisteix, aleshores, la Resurrecció de Crist? La resurrecció de la bellesa? No exactament. És la resurrecció de la seva bellesa, la resurrecció de la bellesa d’un Déu que assumeix el sofriment de la humanitat fins a les seves últimes conseqüències.

Viem aquesta gran i reveladora paradoxa en el fet que Dostoievski plasmés l’afirmació de la salvació per la bellesa en la seva obra *L’idiota*, el protagonista de la qual, Myskin, apareix com a enigmàtica figura de Crist. Enfront del buit de la pura raó i del nihilisme, Ell salva amb la seva bellesa, encara que en el món no sigui més que un boig, un “inconscient” que gosa donar la vida, perdre-la, per amor al Pare i a tota la humanitat.

No diem que viure com a ressuscitats sigui “entendre” això, però sí assumir-ho com a veritat fonamental en la vida. Sens dubte, aquesta bellesa és la que salva el món.

La crida és del Ressuscitat (22-4-2018)

No solem fixar-nos en el fet que la vocació en sentit cristià és precisament la crida que ens adreça el Ressuscitat. En canvi, això té una gran importància.

Si bé el primer i principal problema que ens plantejem quan parlem de la vocació personal és que realment cadascú visqui la seva vida com a resposta a Crist que el crida, no és menor la qüestió de les pors, els complexos i les inseguretats, que es desperten al moment de concretar aquesta resposta en la vida real.

Cadascú projecta el seu futur, abans de res, assegurant l’èxit de la seva opció. Diuen que aquesta actitud és el que explica, per exemple, que poques parelles decideixin casar-se; o que amb prou feines es donin “compromisos per a tota la vida” en àmbits importants de l’existència... S’entenen des d’aquí altres fenòmens, com la forta oposició dels pares, amb criteris aliens a l’Evangeli, a una possible vocació d’un fill o una filla, quan aquests plantegen una possible vocació que anomenem “especial” a l’Església, com ara el sacerdoci o la vida consagrada; i les profundes crisis que sorgeixen quan s’esdevé quelcom absolutament inesperat. Això també explicaria l’èxit de les companyies d’assegurances...

La vocació cristiana, tanmateix, és sempre una veu del Ressuscitat. No és que la vocació cristiana sigui contrària a la “seguretat”. Paradoxalment, qui la percep com a veu del Ressuscitat, experimenta fermesa i pau: el Ressuscitat des dels inicis de l’Església va transmetre una fermesa i una convicció als qui s’anaven convertint i abans eren pusil·lànimes, que va sorprendre “la multitud”, com narra el llibre dels Fets dels Apòstols. El que passa és que, al mateix temps aquesta veu sol ser quelcom no calculat, quelcom inesperat. Convida, a més, a una vida que comporta gosadia i llibertat. És precisament la fermesa en la confiança del Ressuscitat el que permet llançar-se amb llibertat i gosadia a realit-

zar grans coses i el que convida al risc del lliurament.

Des d'aquest punt de vista, pensem en principi que les vocacions especials a l'Església s'han de donar entre els joves, ja que ells són els més propensos a llançar-se al risc i l'aventura. De fet sempre ha estat més freqüent entre els joves la vocació al sacerdoci o la vida consagrada. La personalitat juvenil ajuda, però estem atents a discernir si aquesta disposició neix de la inconsciència o d'un excés de seguretat en un mateix o, per contra, neix de la seguretat en el Ressuscitat, l'amor del qual ha vençut qualsevol forma de mort.

En efecte, qui crida a arriscar la vida és aquell, l'amor del qual mai no podrà ser vençut, ni per qualsevol forma de poder, de violència, de sofriment, de fracàs, de pobresa, de perill, ni per la mateixa mort, com afirma sant Pau (cf. *Rm* 8,35-39).

Ens pertoca pregar per les vocacions a l'Església. Sobretot per les vocacions especials, al sacerdoci i la vida consagrada. Però també per "totes les vocacions", inclòs el matrimoni i altres vies d'amor arriscat. És a dir, pregar perquè hi hagi orelles i cors capaços d'escoltar i respondre la invitació del Ressuscitat, amb gosadia i llibertat, amb fermesa i generositat, amb decisió i confiança.

Necessitem escoltar els ressons de la veu del Ressuscitat en els qui se senten així cridats, perquè la seva presència entre nosaltres ens ajudi a sortir de la mol·lície i de la por.

Abandó en el Ressuscitat (29-4-2018)

En l'esforç que s'ha realitzat des de l'Església per fer intel·ligible l'Evangeli a l'home d'avui, la Resurrecció s'ha arribat

a explicar com la continuïtat "d'una bona causa" més enllà de la mort del líder que la defensava. Una cosa semblant al que es vol expressar quan diem: "ell ha mort, però viu en el nostre record, i el seu record ens anima a seguir com ell va obrar fins al final...".

No sé si aquesta manera d'explicar la Resurrecció de Crist ha portat algú a la fe. Però una cosa és certa: que sant Pau, quan va parlar de la Resurrecció de Crist davant dels savis de l'Areòpag d'Atenes, va provocar en els seus oients el menyspreu, potser la burla, potser també la compassió que es concedeix a un pobre ignorant. Tot va anar bé mentre sant Pau buscava la sintonia amb ells, citant els seus poetes i parlant de la bellesa del cosmos... El problema va venir quan afirmà que Crist estava realment viu, perquè el Pare l'havia ressuscitat d'entre els morts.

Buidar la Resurrecció del seu element més "escandalós" a les oïdes dels savis, és privar-la de la seva veritat i el seu misteri i, per tant, de la seva força salvadora. O el que és el mateix, privar-la de la seva força transformadora i revolucionària. Tota explicació fora de la seva veritat i el seu misteri, deixa les coses com estaven; res no canvia, tot queda com abans. Molts líders admirables van morir per una bona causa i van deixar una espècie d'inèrcia en els seus seguidors. Però, com ja deien els Sants Pares en la antiguitat, la mort de Crist no va ser com la de Sòcrates...

L'error ja consistia a entendre l'Evangeli únicament com un projecte, un compromís moral que busca canviar el món, un compromís el líder del qual seria Jesús de Nazaret. La seva Resurrecció consistiria en la pervivència "dels valors que ell va defensar" i la nostra tasca no seria cap altra

que seguir imitant la seva lluita. El pitjor és que, a més, identifiquem la seva lluita amb la nostra, amb allò que calculem i projectem nosaltres.

Grans esperits, lluitadors sincers i capaços a favor de causes humanes, s'adonaren de la impossibilitat de dominar el futur. Edith Stein va viure circumstàncies de crisi i sofriment extrem, que feien inviable qualsevol solució humana. I encara que hi hagués una solució, ¿seria la que realment es donaria en el futur? ¿Com recuperar la pau, com afrontar el demà sense por al fracàs? La fe en el Ressuscitat canvia les coses. Així ho va escriure:

“Pel que vindrà, avui una no es pot preparar. Així que, portem tranquil·lament la nostra vida i deixem el futur a aquell que és l'únic coneixedor de la resposta” (*L'ethos de les professions femenines*).

Creure en el Ressuscitat és deixar en mans del Pare Déu el nostre futur. Perquè d'ençà que Jesucrist va ser ressuscitat, el futur, qualsevol que sigui, significarà una victòria de la humanitat, una victòria nostra, del nostre ser personal més valuós. Aquest futur romandrà ocult als nostres ulls, però serà un futur “cristià”, és a dir, de Crist vencedor i gloriós.

A Maria, la Mare de Jesús, li va ser vaticinat un futur “de sofriment” vinculat al destí del seu Fill com a bandera discutida... Potser no sospitava quin seria en concret aquest sofriment. Però el seu abandó confiat a la voluntat de Déu va ser superior a la temptació de derrotisme. Va viure la Resurrecció per endavant. I nosaltres que hem rebut el testimoniatge del Ressuscitat, ¿encara en dubtem?

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Al coordinador de Vida Creixent

Sant Feliu de Llobregat, 2-3-2018

Estimado Sr. Cristóbal Macías:

He recibido su carta del pasado día 23 de febrero de 2018, donde me comunica que la Comisión Permanente del Movimiento de Vida Creixent de la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat, ha elegido al Sr. Jose Dalmau Cortijo como nuevo Vice-Coordinador y todo conforme a los artículos 29 y 34 de los Estatutos.

Por la presente agradezco la información y pido al Señor que continúe bendiciendo vuestro servicio en favor de todos y cada uno de los grupos y miembros que forman parte del Movimiento de Vida Creixent.

Aprovecho la ocasión para saludarlo cordialmente.

+ Agustín Cortés i Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Al cardenal Cañizares, en apoyo al proceso de beatificación del Padre Jofré

Sant Feliu de Llobregat, 13-3-2018

Estimado sr. Cardenal:

He recibido su carta fechada del pasado día 2 de febrero en la que solicitaba mi colabo-

ración en apoyo del proceso de beatificación del religioso mercedario Juan Gilabert Jofré, conocido popularmente como “Padre Jofré”.

Adjunto le envío copia de mi carta apoyando dicha iniciativa, dirigida a Su Emi-nencia el cardenal Angelo Amato, Prefecto de la Congregación para las Causas de los Santos y remitida a la Delegación Diocesana para las Causas de los Santos.

Creo que, si bien la iniciativa, bien conocida, del Padre Jofré de animar y promover entre los cofrades la atención a los discapacitados psíquicos a comienzos del siglo XV, de por sí no sería motivo suficiente para promover su causa de beatificación, todos reconocemos que esta acción pone de manifiesto una personalidad bien acendrada espiritualmente, sensible a la necesidad de los marginados y alimentada por una profunda devoción a la Madre de Dios. Estudios autorizados de su persona podrán hacer acopio de otros muchos detalles que confirmen dicha personalidad.

A todo ello se deberá añadir la devoción popular, en sus múltiples manifestaciones que le ha tributado el pueblo valenciano.

Por todo ello considero oportuno que para gloria de Dios y el bien pastoral del Pueblo Cristiano sea promovida su causa de beatificación.

Aprovecho la ocasión para enviarle mi cordial saludo fraterno.

*† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

Al cardenal Amato, en apoyo al proceso de beatificación del Padre Jofré

Sant Feliu de Llobregat, 13-3-2018

Estimado sr. Cardenal:

Le remito mi adhesión en apoyo del proceso de beatificación del religioso mercedario Juan Gilabert Jofré, conocido popularmente como “Padre Jofré”.

Creo que, si bien la iniciativa, bien conocida, del Padre Jofré de animar y promover entre los cofrades la atención a los discapacitados psíquicos a comienzos del siglo XV, de por sí no sería motivo suficiente para promover su causa de beatificación, todos reconocemos que esta acción pone de manifiesto una personalidad bien acendrada espiritualmente, sensible a la necesidad de los marginados y alimentada por una profunda devoción a la Madre de Dios. Estudios autorizados de su persona podrán hacer acopio de otros muchos detalles que confirmen dicha personalidad.

A todo ello se deberá añadir la devoción popular, en sus múltiples manifestaciones que le ha tributado el pueblo valenciano.

Por todo ello considero oportuno que para gloria de Dios y el bien pastoral del Pueblo Cristiano sea promovida su causa de beatificación.

Aprovecho la ocasión para enviarle mi cordial saludo fraterno.

*† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

VISITES PASTORALS

Resum de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Montserrat

Del 13 al 24 de març el bisbe Agustí ha realitzat la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Montserrat, format per 17 parròquies, al servei de les quals hi ha nou preveres diocesans i un religiós. A més, compta amb la col·laboració d'un prevere que ha superat l'edat de jubilació canònica i dona suport pastoral a l'Arxiprestat. A més, compta també amb la riquesa dels carismes religiosos: Benedictins, Benedictines, Escolàpies Filles de Maria, Filipenses Missioneres de l'Ensenyament, Hospitalàries del Sagrat Cor, Mercedàries Missioneres i Filles de la Caritat.

Durant la Visita Pastoral el bisbe Agustí s'ha reunit personalment amb cada prevere a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat. I en aquesta mateixa parròquia, el dia 22 de març, tingué lloc la reunió amb l'equip de preveres. El 16 de març tingué lloc la reunió amb una representació de la Vida Consagrada present a l'arxiprestat al monestir de benedictines de Sant Benet de Montserrat. El 24 de març tingué lloc la reunió amb el Consell Pastoral Arxiprestal ampliat i la cloenda a la parròquia de Santa Maria de Martorell.

Emmarcant la Visita d'enguany dins el Pla Pastoral vigent, un element a destacar

és la referència a les conclusions de l'anterior Visita Pastoral, fa sis anys. Per tant, no es tracta d'analitzar només la situació de la vida cristiana a l'arxiprestat ara, com si fos una cosa aïllada en el temps, sinó des del punt de partença de l'any 2012, valorant quin camí s'ha recorregut des d'aleshores pel que fa a la vida parroquial, la comunió entre els fidels, la catequesi, la formació, l'acolliment, la celebració dels sagraments, la litúrgia, la relació entre les diferents delegacions, la missió dels preveres, Càritas, etc. i si s'han aconseguit les millores que es proposaven.

Els religiosos han reflexionat sobre la situació de la vida consagrada avui i a l'arxiprestat, la vida de comunitat, el testimoni d'esperança i il·lusió que donen, la ferma de vida, viure amb radicalitat la vida religiosa, etc. Els comentaris realitzats pel bisbe Agustí van ser molt encoratjadors, notant en les seves paraules una estima profunda per la vida consagrada. La trobada va acabar amb la participació en la pregària de vespres amb la comunitat de benedictines.

Els laics del Consell Pastoral Arxiprestal ampliat han reflexionat de manera particular sobre l'experiència de fe i de vida cristiana en el sí de la parròquia i sobre els àmbits pastorals que cal potenciar. La posada en comú i els comentaris realitzats i escoltats pel bisbe Agustí durant la reunió del 24 de març van ser molt enriquidors, il·luminant la vida de cada parròquia i del conjunt de l'arxiprestat.

Com a cloenda, a continuació de la reunió de treball del dia 24, es va celebrar l'Hora menor a la parròquia de Santa Maria de Martorell, amb unes paraules del bisbe Agustí sobre l'Eucaristia i la comunió dels germans que s'estimen, insistint que

la comunió és una dimensió dinàmica de la fe i ha esperonat les comunitats cristianes a créixer en la comunió entre elles i amb l'església diocesana, que ha estat un dels punts de reflexió dels diferents grups. Es va acabar posant en mans de la Mare de Déu de Montserrat els fruits de la Visita Pastoral.

HOMILIES

Missa Crismal

Sant Feliu de Llobregat, 28-3-2018

Estimat Pare Abat. Germans preveres i diaques / seminaristes. Religioses i religiosos. Germans tots ben estimats.

Permeteu-me començar aquesta breu homilia a la celebració de la Missa Crismal amb una declaració de sincera estimació vers tots vosaltres. Ja sabeu que per als creients en el Déu de la història, el Pare de Jesucrist i nostre, no existeix el temps buit de sentit, sinó que sempre vivim el transcurs dels dies il·luminats pel diàleg amb Ell en l'Esperit. En aquest sentit, us he de dir que des de fa un any, quan celebràvem aquesta mateixa Eucaristia, no només ha crescut el nostre amor a Déu, que mai no ha de faltar, sinó que també ha augmentat i madurat el nostre amor mutu, si més no el meu vers tots vosaltres. La comunicació i el tracte, lluny de dificultar l'amor fratern, el fa més realista, més concret i més intens. És el que possibilita tot allò que ens aproxima els uns als altres, com ara la Visita Pastoral, que tot just hem conclòs el disabte passat, o el treball conjunt assumint un objectiu comú, com ara el Pla Pastoral, que aquest curs acabarà amb el seu tercer i darrer any.

Que ningú pensí que l'amor sincer creix perquè només es tenen ulls per allò més

bo, dissimulant les carències o per haver verificat grans resultats, ignorant possibles fracassos. Ben al contrari, el nostre amor no deixa de ser clarivident, perquè no es fonamenta en la comprovació de molts èxits o molts i meritoris assoliments, sinó que rau en la mirada de comunió que dona l'Esperit, quan, els qui es troben, volen ser-li fidels.

No deixem de sostenir aquesta mirada avui a l'hora de viure de cor la nostra celebració.

Com s'ha de fer en tota celebració sacramental, ens hem de preguntar: Quina és la vida, la vida diocesana en aquest cas, que penetra la celebració de la Missa Crismal avui?

Recordem allò que el llibre de l'Èxode posava en boca de Déu, quan el Poble havia de celebrar la festa dels Àzims en memòria de l'alliberament d'Egipte: "Que ningú es presenti davant meu amb les mans buides" (Ex 34,20; 23,17). Calia portar a les mans l'ofrena adient: aleshores era manat d'oferir tot primogènit...

Ara ens preguntem què portem a les nostres mans en aquesta celebració. Portem les mans buides? En tot cas, de què estan plenes? La litúrgia preveu el ritu en el qual la comunitat presenta i posa sobre l'altar la matèria per a l'Eucaristia: no és un ritu central, però avui té, en la celebració mateixa i per a nosaltres en particular, una significació important. Avui portem el pa i el vi, juntament amb l'oli per als sagraments i el sant crisma. Són fruit de la terra i del treball dels homes. Representen així, podem dir, tota la nostra vida, que sempre és fruit del do rebut (la terra) i del que fem amb la nostra llibertat creadora (la transformació del do). El que portem a l'altar és la nostra vida personal i, particularment, la

nostra vida diocesana, per tal que esdevingui matèria eucarística. Les nostres mans no estan pas buides. Som ben conscients que estan plenes del que hem rebut com a do de l'Esperit i del que hem fet amb la nostra voluntat. Ens fem ressò així de la Paraula de Jesús que enguany deixem que il·lumini la nostra vida diocesana: "us he escollit perquè aneu i doneu fruit". El que volem és tornar a Déu aquest fruit que prèviament se'ns ha donat.

La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ha rebut molts dons de l'Esperit, una bona terra de la qual poden brotar el blat, el raïm, les oliveres. No som rics en obres humanes ni en resultats espectaculars, però la veritable terra nostra és la fe heretada, assumida i viscuda. Tampoc no ens podem proposar com a models de compromís i treball de santedat, però, tot i així, hi ha entre nosaltres molts esforços, ben valuosos als ulls de Déu, de preveres, religiosos i de laics, que, a més de maldar per la pròpia santedat, han mirat de bastir Comunitat i Poble de Déu.

Tot plegat, el pa, el vi, l'oli que posem sobre l'altar, són la nostra vida d'Església, tal com és. Una vida que inclou pecats i virtuts, encerts i errors, goigs i sofriments. També la vida que compartim amb el món i la societat, en la mesura que fem nostres els seus valors. I no només els seus valors, sinó també les seves mancances, les seves contradiccions, les seves crisis i els seus sofriments. Seguint la fórmula litúrgica, desitgem que tot esdevingui pa de vida i beguda de salvació, és a dir, Eucaristia. Ho és quan, purificat tot per la sang de Jesucrist, passa a les seves mans i es converteix en veritable ofrena i sacrifici d'amor. La Paraula de Déu avui, en efecte, ens ha recordat que "Ell ens estima i ens ha alliberat dels

nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare” (Ap 1,5-6). Volem ser de debò sacerdots com ho fou Jesucrist. Ell, segons la Carta als Hebreus, és el Gran Sacerdot gràcies a compartir el sofriment dels germans i a portar-lo al sacrifici de l’altar: fet en tot semblant als homes, “és misericordiós i digne de confiança, expia els pecats del poble i, havent passat ell mateix la prova, pot ajudar els qui són provats” (Hb 2,17-18).

Recordem que, si hem portat a l’Eucaristia la nostra vida i la dels nostres germans, és així mateix de l’Eucaristia on neix la nostra missió. També en neixen més fruits que amaren la nostra vida eclesial concreta. El nostre futur, tot el que hem de fer, és la vida mateixa d’aquesta realitat humana oferta i feta Eucaristia vivent. En mans de Déu som transformats com el pa i el vi. “Què hem de fer?” ens preguntem sovint mirant de sortir de la perplexitat i triar les opcions pastorals més adients i eficaces. Tot el que hem de fer és deixar-nos transformar en Eucaristia, esdevenir Església eucarística, la humanitat posada sobre l’altar, oferta, i sobre la qual s’invoca l’Esperit. Aquesta Església, sens dubte, prendrà decisions i encertarà en el seu camí. Edith Stein, Santa Teresa Beneta de la Creu, parlant de l’educació, afirmava que, en posar en mans de Déu el que som com material emmotllable, Ell mateix ens obre els ulls perquè siguin capaços d’entendre i les orelles per percebre i els llavis de parlar “com, quan i on sigui possible donar fruit”.

És tot el Poble Sacerdotal, amb Jesucrist, el Cap i Gran Sacerdot, qui diu “l’Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè Ell m’ha ungit per portar la Bona Nova als

desvalguts... i a anunciar l’any de gràcia del Senyor”.

Des de l’Eucaristia ens sentim cridats a donar fruit. Perquè és Jesucrist, pel seu Esperit, qui ens transforma, ens capacita i ens empeny a l’acompliment de la missió. Quins en són els destinataris? Quina és essencialment aquesta missió?

Som enviats als desvalguts. Els desvalguts són totes i cadascuna de les persones que trobem dia rere dia, amb les seves històries de sofriment i pecat, carregats amb el llast de la seva existència. Però també són la cultura malmesa, i la societat dividida i enfrontada, i el món de l’economia i de la política... A ells i per ells cada un dels batejats és cridat com a sacerdot ungit per l’Esperit; i el Senyor l’esperarà en la tasca concreta on exercirà el seu sacerdoci. A ells i per ells, l’Església, en la seva concreció d’Església diocesana, és enviada a exercir la seva condició de Poble Messiànic i Sacerdotal. Certament ho haurà de fer essent fidel a la seva missió específica. Una missió que té al seu cor l’Esperit de l’Aliança i la proclamació del temps de gràcia. Aliança i gràcia que nosaltres vivim en tant que vingudes de Déu, per Jesucrist, com a única salvació del món, però que determinen, projecten, tota una manera de viure i convida a la societat, més enllà del límits de l’Església, sense faltar a la justícia i al dret de tots. És el gran missatge, el gran repte, que ens transmet la Doctrina Social de l’Església.

Avui doncs, portem la nostra vida a la Eucaristia i en sortim, tenint al cor els nostres germans; volem, juntament a la sincera acció de gràcies, demanar llum i força per complir la nostra missió.

Per això desitgem dir com Maria i amb ella, tot responent a la crida de Déu: “Soc

la serventa del Senyor; que es compleixi en mi la vostra paraula”.

Mare de Déu de Montserrat, prega per nosaltres.

*Agustí Cortes Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat

Montserrat, 27-4-2018

Benvolguts P. Abat i comunitat de monjos. Germans preveres i diaques. Estimats germans tots:

La festa d'avui talment és sempre la celebració de la trobada amb Maria, la Mare de Déu. Voldria convidar-vos a un exercici d'aprofundiment en el que significa per a nosaltres aquestencontre, per tal de viure'l amb profunditat i goig compartit.

La trobada guaridora i joiosa amb Maria es pot viure sota una doble perspectiva. En un sentit, som nosaltres els qui venim a casa seva: desitgem trobar-la, ens posem en camí, cerquem la seva presència i gaudim de la seva intimitat. En un altre sentit, és Ella mateixa qui ens desitja, ens cerca, es posa en camí i ve a casa nostra.

Tot pujant a Montserrat, especialment avui, dia de la seva festa, nosaltres reproduïm aquella primera perspectiva. Un moviment interior, alimentat per la memòria agraïda i per la necessitat present, ens ha permès d'aixecar-nos i posar-nos en camí. Hem vingut aquí, com a casa seva, amb ànsia de la seva presència i el seu caliu de mare. Però crec que no venim de buit: la nostra motxilla va ben carregada de preocupacions i neguits, que són objecte de la nostra pregària. Venim una mica afeixu-

gats pel llast de problemes, no només personals, sinó també socials i polítics, econòmics i culturals de tot tipus. Ha de ser així, per altra banda, perquè la pregària –i l'experiència religiosa cristiana en general– mai no podrà prescindir de la vida més quotidiana, personal o social.

Què en fem d'aquesta càrrega que portem a sobre, quan ens trobem amb la Mare de Déu, aquí, a casa seva? No podrem oblidar que, segons el pla diví de Jesús, Maria ens ha estat donada com a mare (cf. *Jn 19,27*): la casa de la mare és la nostra llar.

I, quin efecte produeix en nosaltres tornar a la llar? Tornar a la pròpia llar és una vivència ben rica i es podria descriure de diverses maneres; però potser l'experiència es podria resumir com la “recuperació sensible de la nostra identitat pregona, original i fontal”. Dic “identitat pregona”, perquè potser resta una mica llunyana, com ofegada pel tràfec de la vida i per l'alienació dels estímuls i els interessos immediats i més superficials...

Si és així, aquí, a la llar de Maria i nostra, no podem venir com qui va només a queixar-se, amb un tarannà d'exigir, reclamar, protestar... Tampoc no encertàrem si vinguéssim aquí com qui va a un oracle, d'on haurien de sortir les receptes per als problemes que omplen el cap cada dia. I també fracassaríem si esperéssim de Maria que fos aquella mare consentidora que ens donés sempre la raó i ens concedís tot el que volem.

Crec que mirant fit a fit Maria, millor dit, deixant-nos mirar per Ella, sentirem un ressò interior que ens diria: “deixa la teva motxilla al costat, tot el que conté és important, però ara el que m'interessa ets tu mateix. ¿En què t'has convertit, què ha fet

de tu la vida, què has fet amb la teva llibertat, qui ets de debò, quins són els desitjos més pregons, què estimes, a qui estimes, com estimes, què fas dels altres, què fas del teu món, on inspires els teus projectes, què esperes i què ofereixes, per què i per a què vius, què et fa plorar i què et fa feliç...?

Ens hem d'imaginar una conversa semblant, preguntes de les quals fugim normalment, però que acceptem perquè venen de Maria i, per tant, estan amara-des d'amor i són les més importants i decisives, molt més que els problemes que omplen la nostra ment. Maria sap que les respostes que la vida ens demana cada dia s'han de fer des del que som, precisament des d'aquell ésser personal que s'ha anat fent a mesura que respon a les preguntes que ella ens adreça amb fermesa i amor.

D'un tal encontre hom surt amb una sensació de goig profund, no perquè hagi obtingut un bon grapat de receptes, estratègies o panacees, sinó, sobretot, perquè s'ha sentit estimat de debò i, en sentir-se estimat, s'ha retrobat a si mateix, en allò que és la seva identitat, el seu cor: Maria l'ha tractat com a fill, com a fill del Pare i germà de Jesucrist.

Des d'una altra perspectiva veiem que és Ella qui desitja trobar-nos, que pren la iniciativa i ve a casa nostra. Aquest moviment correspon al que hem escoltat a l'Evangeli: "Maria se n'anà decididament a la muntanya, a la província de Judà", per trobar-se amb Elisabet (cf. *Lc 1,39*).

Per què Maria fa aquest gest? Què és el que vol? Què significa per a Ella i per a nosaltres?

Segurament trobem explicacions diverses. Ella vol ajudar Elisabet en la seva situació d'embaràs. Potser també vol compartir el goig de viure totes dues l'experiència

d'haver estat beneïdes per Déu amb el do de la fecunditat... Tanmateix hem d'esbrinar un sentit profund d'aquest gest de Maria: Ella surt de casa seva i es posa en camí apressada i decidida, com i perquè el Verb, la segona persona de la Trinitat, va sortir de la glòria que li era pròpia, per trobar-nos, compartir la nostra vida i salvar-nos en una abraçada guaridora i alliberadora. Ella es posa en camí vers Elisabet, perquè és portadora del Verb. I pel mateix motiu ens cerca a nosaltres, camina vers casa nostra. Podríem dir que Maria, amb la seva decisió lliure, es posa al servei de l'Encarnació, al servei del projecte de Déu d'atansar-se a la humanitat concreta. D'aquí la gran tradició que ha vist en Maria el compliment de la figura veterotestamentària de l'Arca de l'Aliança.

Al cap i la fi, el que Maria fa és reproduir la manera d'estimar pròpia de Déu: tot veient la nostra humanitat necessitada, malmesa i sofrent, pren la iniciativa, s'avança sense esperar a escoltar cap reclam per la nostra part. D'aquesta manera, Maria se'ns apropa "de la part del misteri", per dir-ho així: ve a casa nostra portant-nos, entre els seus braços oberts, el gran regal de la presència concreta de l'amor de Déu.

Què troba a casa nostra? Tant de bo trobés els braços oberts d'Elisabet, la seva disposició a acollir agraïda el do de la gràcia... Però, més aviat, potser hi troba una realitat personal i social fosca, i a nosaltres despistats i atrafegats en mil assumptes... Fins i tot potser ens troba amb un posat trist, amb sentiments de víctimes derrotades, amb queixes i planys... ¿Ens resultaria tan difícil ser bons hostatgers, rebre-la amb els nostres braços ben oberts, humils i agraïts, disposats a deixar-nos contagiar per la seva alegria?

Només ens caldria reproduir al nostre interior el que va viure Elisabet, és a dir, reconèixer en Maria la font de la felicitat: “Feliç tu que has cregut!”. Aleshores brollaria espontani el càntic com a manifestació de la presència i l’acció de Déu en els humils.

Tant si anem a casa seva, com si ella ve a casa nostra, la trobada amb Maria és, doncs, per a nosaltres el gran moment de gràcia. Recordem, per això, que als inicis de la història que l’Esperit ha fet amb la humanitat, a la Pentecosta, Maria i nosaltres érem a la mateixa casa, perquè era tant seva com nostra. Era l’Església, lloc de l’Esperit de Jesucrist a la història. Però, si m’és permès esmentar una senzilla vivència personal, diré que farà un any i mig, vaig restar una estona contemplant un quadre, a l’exposició de “Las Edades del Hombre”, a la ciutat de Toro, atret per la seva bellesa i originalitat: representava l’escena de la Pentecosta. Maria era al mig del grup dels Apòstols, com de costum, però ella estava asseguda, una mica elevada, i sostenia sobre les cames i amb una mà el llibre de les Escripures, mentre l’altra mà i el seu rostre donaven a entendre que llegia i parlava al grup. Em venien al cap tot el que ens cal recordar sobre la presència de Maria a l’Església: mentre ella ens ensenya que les Escripures són acomplertes, que tota expectació i tota esperança de la humanitat s’ha verificat en Jesucrist, en la seva creu i resurrecció, el poble de Déu rep l’Esperit. I es tracta d’això mateix: que trobar-nos amb Maria signifiqui un esdeveniment de l’Esperit, on l’Església es renova. Perquè ella no només és Mare que acull i consola, també és Mestre i educadora que ensenya i acompanya en el camí de creixement i maduració...

Trobar-nos amb ella és il·luminació i revifament, goig i empenya per a la vida.

Venim aquí a Montserrat, a la basílica, buscant la seva presència més significativa. Però ella també ens parla, també vol ésser present allà on desenvolupem la nostra vida quotidiana. Ens cal rebre-la i escoltar el que vol dir-nos, deixar-nos visitar i abraçar i cantar amb ella en una mateixa sintonia.

Avui, en efecte, voldríem que es produís el miracle que efectivament casa nostra esdevingui també casa seva, perquè l’Esperit ens uneixi en un mateix amor. Així li ho demanem.

Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres.

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.*

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Per a la Memòria de Càritas Diocesana 2017

Els treballs que ha realitzat Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat al llarg de l'any 2017, d'alguna forma, han de donar-se a conèixer per moltes raons. Entre elles el fet que el treball de Càritas és una tasca realitzada entre molts i no tots estan en la primera línia de l'acció directa a favor dels pobres. Tothom, tanmateix, té dret a conèixer el que es fa amb els recursos aportats per cadascun d'ells i per tota la comunitat cristiana.

No obstant això, en aprofundir en els treballs de Càritas, hom sent que realitzar una memòria exhaustiva és una tasca impossible. El que apareix en aquest material informatiu és veritat, però al món de Càritas Diocesana hi ha tota una realitat que roman amagada i que, per això, no es pot posar en xifres ni en estadístiques. I és precisament aquesta realitat oculta la més important.

Ens referim als motius, el significat, l'esperit que acompanyen les ajudes i les accions que realitza Càritas. El valor del que fa l'Església, inclòs el que fa en el camp de l'acció social o de la cultura, no consisteix solament en els resultats visibles que es poden mesurar i quantificar. Ja

ho va dir Jesús en el seu comentari a la coneguda escena del Temple, quan uns rics dipositaven en l'arca una gran quantitat de diners i una vídua pobre només va tirar dues petites monedes: Ell es va apressar a dir que aquella vídua havia donat més que tots aquells que donaven el que els sobrava, mentre que "ella havia lliurat tot el que tenia per viure" (Mc 12.41-44).

Per a nosaltres, que intentem seguir els criteris de l'Evangeli, qui ajuda, qui treballa, qui serveix directament a l'acció social, no és indiferent. Tenim en compte l'eficàcia, els resultats, però això no és el més important. L'essencial, allò que veritablement compta, és l'esperit que ens mou a treballar a favor dels més pobres.

I aquest és el motiu pel qual donem gràcies a Déu. Agraïm a Déu haver pogut ajudar els pobres i ho fem amb sincera humilitat. Mai la nostra ajuda significarà per a nosaltres un gest de poder o de capacitat transformadora, sinó un testimoniatge de l'amor concret que estimula la comunitat cristiana a obrar amb justícia a favor dels necessitats.

En aquesta memòria fem extensiu l'agraïment a tots els que col·laboren, en la mesura de les seves possibilitats. En tots veiem que obra l'esperit de caritat.

Que el Senyor ens conservi en aquest esperit i augmenti la nostra generositat.

+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Secretaria General

DECRETES

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Canceller

Decret 03/18. Erecció del Santuari del Sant Crist de Piera

Sant Feliu de Llobregat, 6-3-2018

Atenent la petició presentada pel Rector de la Parròquia de Santa Maria, de Piera, juntament amb els preveres i diaques que formen l'equip pastoral i el Consell Pastoral Parroquial, de constituir en l'esmentada església parroquial el Santuari del Sant Crist de Piera,

Donat que, un cop fetes les consultes pertinents sobre la documentació presentada i que els Estatuts pels quals haurà de regir-se l'esmentat Santuari, son ajustats segons dret,

Pel present decret, a tenor del c. 1230 del CIC, constituïm el Santuari del Sant Crist de Piera, en aquesta Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, situat dins l'església parroquial de Santa Maria, de Piera, títol que durà aquest lloc sagrat a partir d'aquest Decret, atorgant-li personalitat jurídica pública, i aprovem, a tenor del c. 1232 del CIC, els Estatuts pels quals haurà de regir-se aquest Santuari i que s'adjunten com a annex a aquest Decret.

NOMENAMENTS

Nomenaments no parroquials

- Amb data 16 de febrer del 2018, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat la Sra. Maria Teresa Gisbert Estorach per al càrrec de Presidenta-Delegada de Mans Unides – Sant Feliu de Llobregat, per un període de tres anys (Cf. art. 19,3), havent acceptat la dimissió de l'anterior President per compliment del trienni que assenyalen els estatuts vigents.

- Amb data 7 de març del 2018, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat el Sr. Francisco Inarejos de las Heras per al càrrec de membre del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, a tenor del c. 492. 2 del Codi de Dret Canònic.

- Amb data 20 de març del 2018, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat el Gmà. Eduardo Ribes Argente, OH membre del Consell Pastoral Diocesà de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en representació dels Instituts masculins de Vida consagrada i Societats de Vida apostòlica, fins el novembre de 2021.

Vida Diocesana

CRÒNICA DIOCESANA

MARÇ

1-10 de març. Setmana de la Família a les diòcesis amb seu a Catalunya amb el lema: L'Evangeli de la Vida.

1 de març. El bisbe Agustí presideix la reunió d'Arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a l'ermita de la Mare de Déu de Bruquers (Gavà).

2 de març. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

3 de març. El bisbe Agustí dirigeix el recés de Quaresma de la Vida Consagrada, a la Casa de l'Església. Amb els assistents al recés també presideix l'Eucaristia i comparteix el dinar.

El bisbe Agustí presideix la cloenda de la Visita Pastoral de l'Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts, a la sala d'actes del col·legi dels salesians de Sant Vicenç dels Horts. La trobada finalitza amb la pregària de Vespres,

4 de març. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia retransmesa per TVE2, al Monestir dels Àngels de les Germanes Dominiques de Sant Cugat del Vallès, en la Setmana de la Família de les diòcesis amb seu a Catalunya.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia del III diumenge de Quaresma a la Catedral de Sant Llorenç amb el record i pregària per Mn. Jaume Berdoy i Alemany, en el primer aniversari del seu traspàs.

5-7 de març. XXIX Trobada de responsables de Santuaris de Catalunya i les Balears al Centre internacional d'espiritualitat ignasiana a Manresa. El bisbe Agustí presideix la trobada com a bisbe encarregat de la Conferència Episcopal Tarraconense.

6 de març. Reunió de la junta del Moviment de Vida Creixent, a la Casa de l'Església.

7 de març. El bisbe Agustí participa en els actes de la celebració del 50è aniversari de l'Ateneu Sant Pacià.

8 de març. Reunió del Consell Presbiteral, a la Casa de l'Església.

9 de març. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de Joventut, a la Casa de l'Església.

10 de març. Reunió del Consell Pastoral Diocesà, a la Casa de l'Església.

11 de març. Trobada amb les famílies dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, al Seminari Conciliar de Barcelona.

El bisbe Agustí imparteix la conferència quaresmal a la Catedral amb el tema: Perseverança i creixement en l'amor. Tot seguit presideix l'Eucaristia del diumenge IV de Quaresma. A la conferència i en la celebració hi participa la Delegació diocesana de Família i Vida amb la cloenda de la

Setmana de la Família de les diòcesis amb seua a Catalunya.

13 de març. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Montserrat. El bisbe Agustí manté entrevistes personals amb els preveres, a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat.

14 de març. El bisbe Agustí presideix la reunió d'Arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, a Sant Sadurní d'Anoia.

16 de març. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Montserrat. El bisbe Agustí es reuneix amb representants de les comunitats de vida religiosa present a l'Arxiprestat, al Monestir de Sant Benet de Montserrat.

17 de març. I Assemblea General de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

Jornada de Formació interdiocesana de mestres i professors de Religió Catòlica al Col·legi Sant Ignasi de Sarrià a Barcelona, organitzada pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya. Reunió de coordinadors de la Delegació diocesana de Joventut, a la Casa de l'Església.

Trobada formativa de la Delegació diocesana per al diaconat, a la Casa de l'Església. Vetlla de pregària per les vocacions, al Seminari Conciliar de Barcelona.

18 de març. Dia del Seminari.

El bisbe Agustí beneeix la nova imatge de la Germandat del Crist de la Pau de Castelldefels, a l'església de la Mare de Déu de Montserrat, de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en el V diumenge de Quaresma, a la Catedral de Sant Llorenç.

19 de març. Jornada festiva dels seminaristes de Catalunya, en la festa de Sant Josep. Se celebra l'Eucaristia de la festa al Seminari Interdiocesà, presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Menezes.

21 de març. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Montserrat. El bisbe Agustí manté entrevistes personals amb els preveres, a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat.

22 de març. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Montserrat. El bisbe Agustí es reuneix amb els preveres, a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat. Tot seguit comparteixen el dinar.

Reunió de l'equip de la Delegació de Pastoral de la Salut, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'equip de la Delegació de Catequesi, a la Casa de l'Església.

23 de març. El bisbe Agustí s'entrevista amb el Comissari Carles Anfruns, nou Cap de la Regió Metropolitana Sud dels Mossos d'Esquadra, a la Casa de l'Església.

Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí participa en el dinar de la Residència de Sant Josep Oriol, en la festa patronal.

24 de març. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Montserrat. El bisbe Agustí es reuneix amb el Consell Pastoral Arxiprestal i tot seguit es fa la cloenda de la Visita Pastoral.

25 de març. El bisbe Agustí presideix la benedicció de Rams i la celebració de l'Eucaristia del Diumenge de Rams, a la Catedral.

28 de març. Celebració de la Missa Crismal, presidida pel bisbe Agustí, amb la benedicció dels Sants Olis, a la Catedral. Tot seguit, a l'Auditori de la Casa de l'Església, es felicita els preveres que celebren l'aniversari d'ordenació i, finalment, tots els participants comparteixen un dinar de germanor.

29 de març. El bisbe Agustí comparteix el dinar de germanor, el Dijous Sant, amb els preveres i diaques de la ciutat de Sant Feliu de Llobregat.

El bisbe Agustí presideix la celebració de Dijous Sant a la Catedral. Tot seguit participa en l'Hora Santa davant de l'altar de la reserva.

30 de març. El bisbe Agustí presideix l'Ofici de Lectures i la pregària de Laudes, a la Catedral. A la tarada, hi presideix la celebració del Divendres Sant i Viacrucis, al voltant de la Plaça de la Vila.

31 de març. El bisbe Agustí participa en la Trobada de Pasqua de la JOC, a la Casa d'Espiritualitat de Lavern.

Al vespre, presideix la Vigília Pasqual, a la Catedral.

ABRIL

1 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de Pasqua, a la Parròquia de Sant Vicenç de Castellbisbal.

6 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Casa Provincial de Barcelona de

les Carmelites missioneres, en la celebració del Capítol provincial.

Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

9 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Pere de Masquefa, on confereix el sagrament de la Confirmació.

12 d'abril. El bisbe Agustí presideix la reunió d'Arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Boi de Llobregat.

13 d'abril. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

14 d'abril. El bisbe Agustí participa a la IV Trobada de Càritas Catalunya, a Lleida.

15 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la trobada de germanor de l'Hospitalitat de Lourdes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a la Parròquia de Sant Joan de Viladecans. Tot seguit comparteix el dinar del germanor amb tots els assistents.

14-15 d'abril. Trobada general del MCECC, a Vilafranca del Penedès.

16-20 d'abril. El bisbe Agustí participa en la 111ª Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

18 d'abril. Aniversari de l'ordenació episcopal del bisbe Agustí.

Reunió de la Delegació de Joventut, a la Casa de l'Església.

19 d'abril. Reunió de la Delegació de Pastoral Vocacional, a la Casa de l'Església.

20 d'abril. Reunió de la Delegació de coordinadors de Catequesi, a la Casa de l'Església.

21 d'abril. Trobada d'escolans, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Trobada d'agents de Pastoral Penitenciària, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí visita els representants dels cors de diferents agrupacions de Scouts i Guies d'Europa de Espanya que es troben al col·legi de la Sagrada Família de Molins de Rei per a la gravació d'un CD del 40è aniversari de la creació del moviment a Espanya.

Dinar del Consell Episcopal amb el bisbe Agustí en l'aniversari de la seva ordenació episcopal.

El bisbe Agustí saluda els participants en la XXIII Àgora de l'Evangelí organitzada pels Fills de la Sagrada Família de Belley, en el col·legi de Gavà.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat on confereix el sagrament de la Confirmació.

22 d'abril. Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i Vocacions natives.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de La Geltrú, de Vilanova i la Geltrú, on confereix el sagrament de la Confirmació.

24 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a l'Hospital del Sagrat Cor de Martorell, en la celebració de la festa del fundador de les GG. Hospitalàries del Sagrat Cor. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

26 d'abril. Vetlla de Santa Maria a la Basílica de la Mare de Déu de Montserrat.

27 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de la Festa de la Mare de Déu de Montserrat a la Basílica de la Mare de Déu de Montserrat.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en la Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, Patrona de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

28 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de Piera on, al final de la celebració, s'anuncia la creació del Santuari del Sant Crist de Piera.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Viladecans i beneeix el nou atri del temple.

29 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de Capellades on confereix el sagrament de la Confirmació.

Organismes Diocesanes

VICARIA JUDICIAL – TRIBUNAL ECLESIASTIC

«Diaconia» del Ministeri Públic (I)

En un sentit ampli, la funció del «ministeri» sempre ha estat present en la vida de l'Església i expressaria, en definitiva, el que és propi del seu sentit etimològic: «servei eclesial» (cf. *Ef* 4,11-16). Com va proclamar el Vaticà II, es tracta d'un servei als germans perquè puguin assolir la salvació (cf. *LG* 18). Suposa, per tant, la designació d'alguns fidels per assumir tasques que són específiques de l'Església. Tasques que, fins i tot en els nomenaments per oficis d'autoritat i potestat, sempre han de ser exercides com un servei pastoral, mai des de la prepotència d'ostentar un poder més. La raó de la seva existència és bàsicament servir el Poble de Déu perquè pugui assolir els seus fins aquí en aquest món. Tots els ministeris eclesials gaudeixen en conseqüència d'un mínim comú denominador: elements pastorals, fins i tot espirituals i elements organitzatius o jurídics. Citem aquí unes paraules de sant Joan Pau II: «En aquest sentit original, el terme ministeri (*Servitium*) manifesta l'obra amb la qual els membres de l'Església prolonguen, dins d'ella i per al món, la missió i el ministeri del mateix Crist» (Simposi sobre la col·laboració dels fidels laics amb el Ministeri Presbiteral, de data

22 d'abril de 1994, n. 3). En un sentit específic i centrant aquesta institució a l'àmbit concret de la justícia, el terme «Ministeri Públic» engloba dues funcions que seran abordades en una altra ocasió: Promotor de Justícia o Fiscal Diocesà i Defensor del Vincle. Com succeeix en el nostre bisbat, tots dos oficis poden ser assumits per una mateixa persona, a causa de la seva bàsica naturalesa comuna.

Notificació edictal. Nul·litat Matrimonial causa “Buitrago/Rodríguez” 07/2016

El Tribunal Eclesiàstic d'aquest bisbat notifica a l'esposa demandada, senyora Martha Patricia Rodríguez Bejarano, trobant-se en situació processal de domicili desconegut, amb relació la seva causa matrimonial de referència, sentència definitiva recaiguda amb data 24/04/2018 i amb la Pars Dispositiva declarant no haver-hi lloc a la nul·litat per tots els capítols del Dubi.

Sant Feliu de Llobregat, 25 d'abril del 2018.

*Albert Sols, vicari judicial
Mn. Joan Salas Valle, notari eclesial*

CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

Reunió 10-3-2018

La reunió del Consell Pastoral Diocesà comença a les 10 h, amb la pregària de l’Hora Menor, a la Capella de la Casa de l’Església. Posteriorment ens dirigim a la sala de reunions.

Després que el Senyor Bisbe dona la benvinguda a tots els consellers i conselleres s’aprova l’acta de la reunió del 18 de novembre de 2017.

A continuació intervé Mn. Josep Torrente, coordinador de l’elaboració del material del Pla Pastoral, per informar i tenir present els tres cursos del Pla pastoral: Jo soc el cep i vosaltres les sarments. Fa una exposició dels inicis del Pla Pastoral fruit de la reflexió diocesana del desè aniversari de la Diòcesi. Recorda els eixos principals i els seus objectius plantejats en els tres cursos i en fa un balanç positiu, comentant que “aquest pla ha donat música a la Diòcesi”. Continua informant sobre el material emprat i la seva importància en el seu ús. S’acaba la seva intervenció pensant en la possibilitat d’avaluar el Pla Pastoral, la seva evolució, on estem i quin ha de ser el seu futur.

Tot seguit el Senyor Bisbe invita els consellers a participar en el diàleg sobre el Pla pastoral i quin és el futur i cap on

hem d’anar, remarcant que hem de caminar conjuntament donant un caràcter de sinodalitat a la nostra actuació com a consellers.

Després del descans es fan suggeriments sobre com fer una valoració diocesana dels tres anys del Pla pastoral, remarcant la proposta de fer una valoració amb l’ajut d’un material adient amb una celebració diocesana i definint un temps de concrecions. Tot seguit el Senyor Bisbe informa de la Visita Pastoral als arxiprestats. I s’informa també de la celebració de la Missa Crismal que es farà amb data 28 de març de 2018, a les 11:00 hores, a la S.E. Catedral.

Finalment es fan les següents informacions diocesanes: Setmana de la pregària per la unitat dels Cristians; Celebració de la Festa patronal dels Diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a Sant Feliu de Llobregat; Jornada d’Apostolat Seglar de les diòcesis catalanes; XIV Jornades de formació i Espiritualitat a Montserrat, de preveres i diaques de la Diòcesi; Trobada de confirmands i recés de Quaresma de joves, organitzat per la Delegació diocesana de Joventut; Jornada especial de dejuni i pregària per la pau; traspàs de Mn. Francesc Mestre Saura; record de Mn. Jaume Berdoy, en el primer aniversari del seu traspàs; Setmana de la Família organitzada per les diòcesis amb seu a Catalunya; I Assemblea de Càritas diocesana; Dia del Seminari; XII Aplec de l’Esperit amb el lema: “Crist és la vida”; aprovació de la Santa Seu de la beatificació de 16 màrtirs, entre ells, religiosos de Sant Pere ad Vincula i Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, presents a la Diòcesi; conferència quaresmal del Sr. Bisbe a la Catedral; sortida arxiprestal a Cervera organitzada per l’Arxiprestat de Sant Feliu

de Llobregat; comiat del Gmà. Santiago Ruiz com a Conseller del Consell Pastoral Diocesà, destinat a Lleida.

La propera reunió tindrà lloc dissabte 9 de Juny de 2018, a les 10 h, a la Casa de l'Església.

CONSELL DEL PRESBITERI

Reunió 8-3-2018

El passat 8 de març de 2018, a la Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, es va celebrar el primer Consell del Presbiteri de la 5a etapa.

Després del res de l'Hora Menor a la capella i de la salutació del bisbe Agustí, Mn. Carles Muñoz va saludar els assistents i va fer un recorregut pels esdeveniments que s'han succeït des del darrer Consell del Presbiteri. Tot seguit vam aprovar l'acta de la darrera reunió del dia 16 de novembre del 2017.

Les consultes del bisbe Agustí al Consell del Presbiteri van ser, per una banda, una consulta sobre com cal procedir per cloure aquest Pla Pastoral, i també quina continuïtat cal donar-li al llarg del curs 2018 – 2019. I la següent consulta va ser fixant la mirada en els laics, i partint de la premissa que sí que existeixen laics que són corresponsables amb els preveres en el funcionament dels diversos serveis de les parròquies. La consulta és sobre quins trets essencials, quins elements hem de vetllar, en la formació dels laics com a persones creients; i des de quin nivell cal donar resposta: parròquia, arxiprestat, vicaria o bisbat. També caldrà fixar-se en com les nostres respostes repercuteixen

en el presbiteri. Per exemple, si diem que un element a vetllar és l'acompanyament, haurem de preguntar-nos si els preveres ens oferim per acompanyar aquests laics.

Després d'unes informacions i del torn obert de paraula, el bisbe Agustí dona per finalitzat el Consell, i Mn. Carles Muñiz agraeix la participació i recorda la propera convocatòria.

Delegacions Diocesanes

MITJANS DE COMUNICACIÓ

Carta als mossens sobre la LII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Sant Feliu de Llobregat, 26-4-2018

Benvolguts mossens,

Com que no m'adreço a vosaltres molt sovint, preneu-vos amb gust aquestes ratlles, que no tenen altra intenció que fer-vos present la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que enguany celebrem el 13 de maig coincidint amb la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, i el missatge del papa Francesc per aquesta ocasió.

El lema triat per al 2018 és «*Fake news* i periodisme de pau», amb el recolzament de la cita evangèlica «La veritat us farà lliures» (Jn 8, 32). L'anglicisme recollit al lema va per «notícies falses». Personalment, ho trobo com una contradicció intrínseca: transmetre notícies que no són certes? Quina raó de ser té això? El cas és que al món d'avui, es donen «informacions sense fonament, basades en dades inexistents o distorsionades que tenen com a finalitat enganyar o fins i tot manipular el lector per assolir determinats objectius, influenciar decisions polítiques o bé obtenir guanys econòmics», com descriu el papa Francesc.

Tres són els conceptes claus del seu missatge: la mentida, la veritat i la pau.

- El papa Francesc poua de les Sagrades Escripures i troba al Gènesi la primera *fake news* de la història.

- La veritat, en canvi, «és quelcom sobre el que hom es pot recolzar per no caure-hi».

- Fer un periodisme que cerca la veritat així entesa no alimenta la polèmica ni fomenta l'enfrontament. Es podria anomenar un periodisme de pau.

Avui dia, amb el mòbil a la mà, tots som comunicadors en potència i per tant, tots podem trobar-nos enredats al mig de les *fake news*. I també tots podem progressar en la recerca de la veritat i ajudar a la construcció de la pau.

Us convido ferventment a llegir el missatge del papa Francesc, breu i ric de contingut, que trobeu adjunt en aquesta comunicació i que us pot ser útil per a l'anunci de la millor i més veritable notícia de la història: Jesús ha ressuscitat!

Amb aquest correu electrònic rebeu també el cartell de la Jornada. En paper els heu rebut per valisa amb el Full Dominical del 29 d'abril. I al web de la Delegació, trobareu encara més material: <http://www.bisbatsantfeliu.cat/delegacions.php?id=3>

Ja ho sabeu: Aquí soc pel que pugui ajudar-vos, encantada sempre de rebre notícies vostres,

Amparo Gómez Olmos
Delegada de Mitjans de Comunicació

ENSENYAMENT

La festa, després de l'Eucaristia, va estar animada per jocs, i va ser descoberta una placa dedicatòria a l'exterior del centre educatiu. Actualment l'estructura organitzativa del centre s'articula entorn d'una Fundació de recent erecció. La celebració va acabar amb un dinar popular.

XXIII Àgora de l'Evangeli

Aquesta és una trobada al voltant de la cançó vocacional, organitzada per les comunitats educatives dels religiosos Germans de la Sagrada Família de Belley. En la seva 23ena edició, va tenir lloc el cap de setmana 21 i 22 d'abril, a Gavà, on tenen escola els religiosos i amb la presència de grups de joves de Barcelona, Burgos, Finisterre, Madrid, Palma, Torino i Gavà. El bisbe Agustí va fer-s'hi present el dissabte a la tarda, en el moment central de l'Àgora.

25 aniversari de la construcció del nou edifici del col·legi de Sant Vicenç a Sant Vicenç dels Horts

El Diumenge 15 d'abril es va celebrar, emmarcat en els actes del 25 aniversari de la construcció del nou edifici del col·legi Sant Vicenç, a Sant Vicenç dels Horts, la missa d'acció de gràcies a la Parròquia de Sant Vicenç màrtir a Sant Vicenç dels Horts. Hi van assistir nombroses famílies d'actuals alumnes, com d'ex-alumnes, antics membres de les juntes i també cal destacar la presència de Mn. Mateu Satacana. Aquest mossèn, durant trenta-vuit anys, va fer-se present a l'escola i així va assegurar el caràcter propi, d'escola cristiana, del centre.

FAMÍLIA I VIDA

Convocatòria dels delegats de Família i Vida per a la Setmana de Família i Vida

Sant Feliu de Llobregat, 18-2-2018

Benvolguda comunitat,

Com cada any les Delegacions de Família i Vida dels Bisbats amb seu a Catalunya ens proposem celebrar la Setmana de la Família i la Vida, entre els dies 1 al 10 de març. Aquest any amb el lema "l'Evangeli de la família: Joia per al món", el mateix que el de la propera IX Trobada Mundial de les Famílies que tindrà lloc a Dublín del 21 al 26 del mes d'agost.

Com sempre us animem a tenir present la família en les activitats pastorals d'aquests deu dies. Per a fer-vos-ho més fàcil us adjuntem aquest material.

Un "Cartell" en format de tractament de text on podreu anunciar aquelles activitats que vulgueu fer a la vostra comunitat; veureu un requadre a la part inferior on podreu escriure el que us calgui.

Un "Fulletó" perquè us pugueu imprimir un seguit de pregàries dels fidels per a la missa de cada dia, des del 1 fins al 7 de març; acaba amb una proposta de celebració de la Paraula.

El diumenge 4 de març el bisbe Agustí Cortés, responsable de l'àmbit de la Pas-

toral Familiar en la Tarraconense, presidirà la missa que la TVE2 retransmet a les 10.30 h des del Monestir de Sant Domènec, de les Monges Dominiques, a Sant Cugat del Vallès.

El diumenge 11 de març la Delegació de Família i Vida s'adherirà a la celebració de la missa del 4t diumenge de quaresma presidida per Mons. Agustí Cortés Soriano, que aquest any coincideix amb la conferència quaresmal del Sr. Bisbe, que de ben segur tindrà algun missatge per al matrimoni i la família.

- 17.30 començarà la conferència quaresmal del Bisbe Agustí
- 19.00 l'Eucaristia

Esperem comptar amb la presència dels agents de pastoral familiar del seu àmbit i d'aquells a qui els pugui interessar.

Rebeu una cordial salutació,

*Josep Maria Guardiola i Dolors Ripollès
Delegats de Família i Vida*

VIDA CONSAGRADA

PASTORAL VOCACIONAL

Convocatòria per al recés de quaresma

Sant Feliu de Llobregat, 12-2-2018

Delegació per a la Vida Consagrada

Benvolguts germans i germanes,

Us convido a la trobada-recés de Quaresma que tindrà lloc dissabte, dia 3 de març de 2018, a la Casa de l'Església, amb el següent

Ordre del Dia

9.45 Acolliment.

10.00 Pregària.

10.15 Informacions sobre la vida diocesana i altres informacions.

10.30 A l'auditori, recés quaresmal pel nostre bisbe Agustí Cortés Soriano.

11.30 Píscolabis.

11.45 Espai de reflexió i silenci.

13.00 Eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés Soriano.

13.45 Dinar.

Us desitjo un bon temps de Quaresma.

Amb el meu afecte de sempre i agraïment.

*P. Josep M. Henríquez-Farreras, OSB
Delegat per a la Vida Consagrada.*

Escrit del delegat de pastoral vocacional sobre el dia del Seminari

«Apòstols per als joves».

Aquest és el lema de la Campanya del Dia del Seminari 2018 en sintonia amb la preparació del Sínode dels Bisbes del pròxim mes d'octubre sobre «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». Tots a l'Església som cridats a fer una veritable «conversió pastoral», redescobrint la nostra aportació com a acompanyants de l'itinerari personal i comunitari, i del creixement humà i espiritual dels nostres germans, entre ells, especialment dels joves. Aquesta vessant pastoral de ser acompanyants forma part de la formació dels seminaristes, redescobrint aquesta «vocació» concreta per a poder ser apòstols dels joves d'avui. D'altra banda, en aquests moments acollim en el Seminari i en l'Església la nova «*Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*. El Do de la vocació presbiteral», document de la Congregació del Clergat, de desembre de 2016, que és un document de referència per a la formació dels «pastors-evangelitzadors»: vocacions sacerdotals que ens dona el Senyor i que hem d'acollir amb fe confiada per a sembrar l'Evangeli de l'alegria en el segle XXI. Demanem en les nostres pregàries que els joves conti-

nuïñ sentint la veu del Bon Pastor que crida a seguir-lo en l'Església i en cadascuna de les nostres comunitats cristianes.

*Mn. Joan Pere Pulido
Formador del Seminari Conciliar i vicerector per
als seminaristes de Sant Feliu de Llobregat.*

XXV Trobada d'escolans

El passat dissabte 21 d'abril, el Seminari Conciliar de Barcelona va acollir aquesta trobada per als 87 escolans participants de l'Arquebisbat de Barcelona i del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Després de l'acollida i coneixença inicial, a les 11h, va començar una gimcana, sota el lema "Caminant cap al tresor".

Seguidament, tots els participants de la trobada es van trobar a la capella del Seminari Menor per tal de descobrir quins fruits ens emportàvem de la trobada, per posar nom al tresor més gran que compartíem, per saber quina era la clau de tot plegat i per descobrir que, en el fons, encara que no ho percebem a simple vista, Jesús sempre ens acompanya i ens demana donar un pas més, un pas que neix des de la llibertat individual en el si de la comunitat per avançar tots plegats com a cristians.

Per arrodonir el dia es va celebrar l'Eucaristia en la qual els seminaristes menors en família van fer d'acòlits per tal de fer visible aquest grup. A l'homilia, el rector del seminari, Mn. Josep Maria Turull, va expressar el missatge concentrat de tota la trobada: "El nostre tresor més gran és Jesucrist i la clau la tenim nosaltres per tal de poder obrir-li la porta del nostre cor, deixar-lo entrar a casa nostra; també hem descobert que per Jesús, nosaltres som el seu gran tresor, un tresor que coneix bé, pel seu nom, amb les seves alegries i pe-

nes, amb les seves virtuts i mancances". La trobada va acabar compartint el dinar, amb l'entrega dels trofeus de la competició del matí i uns recordatoris molt especials.

Carta dels delegats de Pastoral Vocacional i de Missions per a la Jornada mundial de pregària per les vocacions i per les vocacions natives

Sant Feliu de Llobregat, 22-2-2018

Benvolguts/des,

El IV Diumenge de Pasqua, 22 d'abril de 2018, Diumenge del Bon Pastor, celebrem la 55a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de les Vocacions Natives, amb el lema: "Escoltar, discernir, viure la crida del Senyor".

El papa Francesc, en el seu missatge, ens torna a situar en el context del pròxim Sínode de Bisbes sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional. I ens convida a sentir i respondre la crida de Déu en la diversitat i especificitat de cada vocació, personal i eclesial, i en la difusió de l'Evangeli.

Els objectius d'aquesta Jornada són:

La pregària, demanant al Senyor que continuï enviant vocacions a la seva Església.

Promoure reflexions sobre la vocació cristiana.

Promoure entre els fidels una col·laboració eficaç per les vocacions natives de les terres en missió, i obtenir fons i ajudes econòmiques pel sosteniment i formació d'aquestes vocacions.

Us adjuntem amb aquesta carta: el cartell, estampa i missatge del papa Francesc per aquesta Jornada.

Gràcies per la vostra pregària. Que el Senyor ens concedeixi el fruit pasqual de moltes i generoses vocacions que neixin de l'escolta, el discerniment i el viure l'alegria de l'Evangelí, aquí i ara.

Rebeu una salutació ben cordial,

*Mn. Manuel Roig
Delegat de Missions
Mn. Joan-Pere Pulido
Delegat de Pastoral Vocacional*

CÀRITAS DIOCESANA

1a Assemblea de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat 18-3-2018

Prop de 200 persones han participat en la 1a Assemblea de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, que s'ha celebrat coincidint amb el 5è aniversari de la seva constitució formal.

Després de cinc anys de la constitució de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, s'ha celebrat la 1a Assemblea, un òrgan de diàleg i un espai de participació, que ha de servir per poder establir les línies estratègiques de la institució de cara als propers anys.

Des del passat mes de novembre del 2017 i fins al mes de gener del 2018, es va realitzar la fase prèvia on a través d'unes sessions de treball en grups, al voltant de 440 agents de Càritas, tant persones voluntàries, consiliaris, personal contractat com socis i prop de 1.100 participants dels projectes i l'acció de Càritas, van respondre uns qüestionaris sobre com es treballa a la institució, en base a la metodologia del "Veure, Jutjar, Actuar" i amb la base dels quatre fonaments del Model d'Acció Social de Càritas (La persona en el centre, l'Amor com a motor, l'Església com a signe i La realitat com a marc). El

mes de febrer, ha servit perquè l'equip motor de tot aquest procés, elaborés les conclusions recollides en els diversos grups i una proposta d'eixos de treball, que ha de ser la base per elaborar el nou pla estratègic de Càritas diocesana per als propers anys.

Aquest passat dissabte dia 17 de març, s'ha celebrat formalment l'Assemblea, en la qual han participat al voltant de 200 persones, entre elles Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, els membres del consell de Càritas diocesana, els membres de les juntes de les diferents Càritas parroquials i interparroquials, el personal contractat i altres convidats. La jornada ha començat amb una ponència a càrrec de Jesús Pérez Mayo, director de Càritas Diocesana de Mérida-Badajoz, sobre *"la Càritas que volem per al Futur"* i tot seguit ha estat el torn per presentar les conclusions del procés participatiu. Aquesta aturada per pensar en el treball que es realitza des de Càritas en els diferents nivells, ha permès identificar i prioritzar unes línies de treball de cara al futur, que s'hauran de concretar per mitjà de l'elaboració d'un nou pla estratègic.

Aquests eixos són els següents:

- Acollir i treballar amb les persones en situació de pobresa perquè siguin protagonistes del seu propi procés i per situar-les al centre de la nostra acció.
- Fonamentar i aprofundir en "l'amor a l'altre" com a signe d'identitat de Càritas.
- Estar i fer amb la comunitat cristiana.
- Conèixer les problemàtiques socials del nostre entorn, fer-les visibles i buscar els mitjans al nostre abast per erradicar-les.

En aquestes conclusions s'ha evidenciat la preocupació dels diferents agents de Càritas, per vetllar que les persones siguin les veritables protagonistes de les seves accions, vetllar pels seus drets i per la seva dignitat i que participin de manera real en el treball de Càritas. Un altre aspecte a destacar és la importància que es dona perquè Càritas estigui arrelada a les parròquies, que l'acció d'aquesta sigui l'acció de les comunitats cristianes a favor de les persones que més ho necessiten. Que aquestes comunitats coneguin i comparteixin aquesta feina tant d'exercici de la Caritat, com aquest encàrrec de denunciar i sensibilitzar sobre les injustícies i la realitat que viuen les persones que s'apropen a Càritas.

Aquests eixos generals, s'han pogut concretar a nivell més local i es treballarà de forma particular en les diferents Càritas parroquials i interparroquials, de manera que es podrà posar l'accent en els diferents aspectes, en funció de cada realitat i del treball de reflexió realitzat en cada grup de Càritas parroquial.

Un cop arribada l'hora del dinar, ha estat el moment de compartir la taula, amb un to més festiu, i celebrar aquests cinc primers anys de vida de la Càritas Diocesana, bufant les espelmes del pastís. A nivell institucional hi hagut els parlaments de Mons. Agustí Cortés, d'en Francesc Roig, president de Càritas Catalunya, d'Emilio López, com a representació de Càritas Espanyola i d'en Joan Torrents, director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

La Jornada ha finalitzat amb una Eucaristia, presidida per el bisbe Agustí Cortés i en la qual han participat les persones que han assistit a l'Assemblea.

Documents

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

76a diada de Germanor Hospitalària

El passat diumenge 15 d'abril, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, va celebrar la 76ena Diada de Germanor Hospitalària a la Delegació de Viladecans. Va ser una gran trobada de tota la família hospitalària, acompanyats pel bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés i amb la presència de més de cinc-centes persones on hi havia membres de quasi totes les disset delegacions que en formem part. Els assistents es van sentir molt acollits i es va posar de manifest el gran esperit d'unitat i germanor que comparteixen tots els seus membres.

12a Jornada de mestres i professors de religió de les diòcesis amb seu a Catalunya

Barcelona, 19-3-2018

La jornada demana als professors de Religió que acompanyin la formació en la dimensió espiritual dels alumnes i els ajudin a créixer en qualitat humana

Tres-cents mestres i professors van participar aquest dissabte 17 de març en la 12a Jornada de Mestres i Professors de Religió de les diòcesis amb seu a Catalunya, docents que imparteixen aquesta assignatura en centres públics, concertats i privats de Catalunya i d'Andorra.

Javier Cortés, expert en educació i religions marianista, va destacar en la ponència central la vocació i la passió com un element essencial de la tasca docent. I dins d'aquest àmbit, l'aportació primordial dels professors de religió, a més dels continguts, ha de ser en el camp de l'espiritualitat: "Nosaltres som els experts en el món d'allò espiritual".

Educar en la dimensió espiritual

Cortés va concloure que "el primer objectiu de la classe de Religió hauria de ser que els alumnes prenguin consciència de la seva dimensió espiritual, de la mateixa manera que la de la plàstica ha de fer

adonar-los de la seva dimensió estètica”. Per la seva experiència com a professor de filosofia i actualment director del col·legi Summa Aldapeta de Sant Sebastià, Cortés va explicar que secularització no significa desinterès per allò religiós. En aquest context, “si avui ens demanen religió, i només els oferim ètica, drets humans, ecologia o rituals, els alumnes canalitzaran la seva insatisfacció espiritual cap a altres formes de religió”, formes que no sempre faciliten el creixement dels alumnes.

També el manifest final de la Jornada remarca la necessitat que la classe de religió, en un context de “complexitat social”, ha de ser un espai per créixer en qualitat humana”. El papa Francesc s’hi refereix en l’exhortació apostòlica *Amoris Laetitia* quan afirma que “L’educació comporta la tasca de promoure llibertats responsables, que en les cruïlles sàpiguen escollir amb sentit i intel·ligència; persones que comprenguin sense reserves que tenen a les mans la seva vida i la de la seva comunitat i que aquesta llibertat és un do immens”.

Agraïment als professors i mestres

La jornada anual de mestres i professors de Religió catòlica està organitzada pel Secretariat Interdiocesà d’Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC). En la inauguració de les Jornades, l’arquebisbe Jaume Pujol, president del SIERC, va agrair la “passió educativa dels docents” i va destacar la preocupació del papa Francesc per l’educació i per “escoltar els joves”.

En la presentació també hi va intervenir el delegat d’ensenyament de l’arquebisbat de Barcelona, Ramon Corts, com a diòcesi que aquest any acollia la trobada;

el secretari general de la Fundació Escola Cristiana, Enric Puig; i el director general de Centres Concertats i de Centres Privats del Departament d’Ensenyament, Miquel Mateo. En les intervencions es va defensar la vigència de la proposta formativa de la classe de Religió i es va agrair la tasca que realitzen els professors al servei dels alumnes que escullen l’assignatura.

La Jornada celebrada al Col·legi dels Jesuïtes Sarrià-Sant Ignasi de Barcelona es va tancar amb una Eucaristia presidida per l’arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella. El cardenal també va agrair la tasca dels docents “enmig d’un món en què l’acollida del vostre missatge no és fàcil”. I va remarcar que “quan un treballa amb amor, amb pedagogia generosa, tard o d’hora dona fruit”.

La jornada se celebra cada any a una diòcesi diferent i l’organitzen conjuntament les delegacions d’Ensenyament dels deu bisbats amb seu a Catalunya i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, que agrupa quatre-centes escoles cristianes. És un espai de formació i de trobada entre els professors i mestres de les diverses diòcesis i centres públics i concertats. S’hi fan diversos tallers i les editorials presenten materials i recursos pedagògics per innovar en l’assignatura de Religió

Els seminaristes celebren el dia de sant Josep

Barcelona, 19-3-2018

Coincidint amb la festivitat de Sant Josep, els seminaristes de les diòcesis catalanes han celebrat aquest dilluns a la tarda una trobada conjunta i la tradicional competició futbolística “Copa Sant Josep”.

El complex esportiu Brafa de Barcelona ha acollit el triangular de Futbol7 entre els tres seminaris que hi ha a Catalunya: el de Barcelona, el de Terrassa i l'Interdiocesà. Aquesta edició ha estat més igualada que altres anys i ha acabat amb un triple empat entre els tres equips. El torneig no està exempt d'una sana rivalitat entre els tres seminaris però també és una mostra de joc net i de projecte conjunt entre els equips. En una edició marcada per la pluja, els jugadors han comptat amb l'animació de la resta de companys del seminari i dels formadors.

La celebració central de la jornada ha estat l'Eucaristia a l'església del Seminari Major Interdiocesà que aquest any ha acollit la trobada. La celebració ha estat presidida pel bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz, acompanyat dels rectors dels tres seminaris: el bisbe auxiliar Salvador Cristau del de Terrassa, mossèn Norbert Miracle de l'Interdiocesà i mossèn Josep Maria Turull del de Barcelona. També ha estat concelebrada per alguns rectors diocesans i capellans que acompanyen els seminaristes en la seva etapa de formació.

Monsenyor Saiz, bisbe delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense pels seminaris, va animar els seminaristes a "aprofitar aquests anys de formació perquè passen molt ràpid". Els va convidar a renovar permanentment la seva vocació de servei i "a no amagar-se darrera les dificultats del temps present, perquè el Senyor ens envia ara i aquí". El bisbe de Terrassa va recordar que "el nostre sacerdoti ocupa tot el dia i ha de ser testimoni de la nostra amistat amb Crist".

La trobada es va tancar amb un sopar dels seminaristes i els rectors i formadors dels tres seminaris en el qual es van entregar els diversos trofeus de la "Copa Sant

Josep". Coincidint amb el dia del Seminari, aquest cap de setmana s'han fet diverses activitats de portes obertes als seminaris i actes per donar a conèixer el testimoni vocacional dels seminaristes.

Tres seminaris a Catalunya

Aquest curs a Catalunya hi ha vuitanta-sis seminaristes en els tres seminaris: el de Barcelona (amb els seminaristes de l'arquebisbat de Barcelona i del bisbat de Sant Feliu de Llobregat), el del bisbat de Terrassa, i el Seminari Major Interdiocesà (que acull a Barcelona els seminaristes de la resta de bisbats amb seu a Catalunya: Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic). Els seminaristes dels tres seminaris reben la formació teològica a l'Ateneu Universitari Sant Pacià de Barcelona. El seminari és el centre on resideixen els seminaristes que es preparen pel sacerdoti i combinen la formació teològica amb la col·laboració amb les parròquies i altres institucions diocesanes. Els anys de seminari també són un temps de discerniment, formació i creixement personal per preparar-se pel servei a les comunitats cristianes en un cicle formatiu que es completa en uns set anys.

IV Trobada de Càritas Catalunya a Lleida

Mil dos-cents voluntaris i voluntàries de totes les Càritas catalanes participen de la IV Trobada de Càritas Catalunya, a Lleida

Càritas Catalunya, 14 d'abril de 2018

Avui, Càritas Diocesana de Lleida ha acollit la IV Trobada de Càritas Catalunya, als Camps Elisis de la ciutat de Lleida. En aquesta trobada hi han participat mil dos-cents voluntaris i voluntàries de les deu

Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya: Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Solsona, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell i Vic.

L'objectiu d'aquesta trobada ha estat aprofundir en el compromís i en la tasca de transformació social que desenvolupen les deu Càritas Diocesanes.

L'acte ha començat amb unes paraules de benvinguda a càrrec de Rafael Allepuz, director de Càritas Diocesana de Lleida, que ha agraït la presència de tots els voluntaris i voluntàries, així com el suports institucionals de l'Ajuntament de Lleida, la Diputació de Lleida, la Generalitat de Catalunya, així com de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), la Creu Roja, l'Associació Down i l'Acció Catòlica Obrera (ACO).

Posteriorment, el president de Càritas Catalunya, Francesc Roig, ha posat de manifest que les greus conseqüències socials derivades de la crisi econòmica, que cada cop accentua més el trencament de la nostra societat, obliguen a repensar i actualitzar contínuament les estratègies i les dinàmiques per a combatre la injustícia. En aquest sentit, Càritas té com a missió denunciar les desigualtats i les precarietats, i lluitar contra la marginació per a construir nous paradigmes i acompanyar els més necessitats.

Al seu torn, monsenyor Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) ha comentat que "avui és un dia per sentir-nos part de l'acció de la caritat de totes les Càritas Parroquials de les deu diòcesis catalanes". El primat ha donat les gràcies als més de dotze mil voluntaris de Càritas a Catalunya, que "sou com l'aigua per als assedegats".

Finalment, monsenyor Salvador Giménez, bisbe de Lleida, ha convidat tots els presents a "sentir-nos reunits per un mateix projecte", i ha demanat "coratge, fortalesa i paciència per a la transformació de la nostra societat".

Després dels parlaments, el Dr. Ramon Prat ha desenvolupat la ponència "El teu i el meu compromís millora el món". Per a Prat, hem de fer una lectura creient de la realitat, que vol dir obrir els "ulls" a la realitat concreta i educar la mirada, eixamplar el "cor" des de la tendresa de Déu; i moure les "cames" per anar transformant la societat en comunitat.

En aquests moments, per a Ramon Prat, "els voluntaris de Càritas avui, som l'expressió actual del 'Cos de Crist', encarnat, mort i ressuscitat, que ens ha donat l'Esperit Sant, del que l'Església n'és un signe i una presència en el món". Per al teòleg, "el voluntariat de Càritas és una escola d'aprenentatge que ens ajuda a passar de fer un compromís a estar compromesos".

El professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya ha resumit la seves conviccions dient que "de diners, de prestigi i de poder en tenim més com més en guardem... Tanmateix, d'amor en tenim més com més en donem. Aquesta és la clau per viure cada dia amb sentit i experimentar la joia de viure, puix que per aquest camí "ja sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estimem" (1 Jn, 3.14).

Posteriorment, ha tingut lloc la taula rodona "El meu compromís amb la comunitat", que ha aplegat les experiències vivencials de María Dolores Cabello, Conxita López i Gemma Naranjo.

L'actuació de la Companyia Debello i Trapeteleando ha donat pas al dinar de

germanor i a diferents activitats culturals i audiovisuals, també a la reunió del Consell de Direcció de Càritas Catalunya, en el qual han participat els deu Equips Directius de les Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya, els bisbes i els arquebisbes de les diòcesis catalanes i els vicaris episcopals.

Finalment, ha tingut lloc l'Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez i concelebrada pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan-Josep Omella, Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell; Romà Casanova, bisbe de Vic, que han estat acompanyats pels delegats episcopals de les diferents Càritas Diocesanes i preveres diocesans.

Vèrtex: Commemoració del 60è aniversari de l'inici de les activitats de la Fundació Pere Tarrés

Més de quatre mil infants, joves i monitors del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC) de la Fundació Pere Tarrés es van aplegar a Vilafranca del Penedès els passats 14 i 15 d'abril amb l'objectiu de commemorar el 60è aniversari de l'inici de les activitats de la Fundació. Ha estat una trobada única i multitudinària, sota l'eslògan "L'Esplai Multiplica!".

La capital de l'Alt Penedès va esdevenir un gran espai de reflexió en el qual es van compartir experiències, es va escoltar la Paraula de Déu, es van transmetre valors i es va posar de manifest com l'esplai és una autèntica eina de transformació social, ja que multiplica la persona, el grup i la societat.

La trobada VÈRTEX, a més de la vessant educativa i de lleure, també ha tingut un component reivindicatiu amb la lectura d'un manifest elaborat amb la participació activa dels infants i joves. "A través de les activitats de lleure, als estius, o durant el curs, treballem competències i habilitats que ajuden a infants i joves a aprendre a ser, a fer i a conuiu en el món" afirma un dels punts del manifest, que també expressa: "els esplais són una escola de vida on aprenem el respecte per la natura i el coneixement del país, el sentiment de pertinença un grup i la voluntat de transformar i millorar el nostre entorn".

La trobada s'ha celebrat a Vilafranca del Penedès perquè és el lloc on es van organitzar les primeres colònies després de la Guerra Civil. La zona també és pionera en l'edificació de la primera casa de colònies de Catalunya, la Casa de Colònies Penyafort (Pontons). Les activitats d'estiu que es van organitzar a la casa de colònies van ser el germen d'alguns centres d'esplai de Vilafranca, com el Grup Esplai Parroquial (GEP). El GEP és un dels dos-cents centres d'esplai federats al MCECC de la Fundació Pere Tarrés que acull en total cent norantanou esplais, més de vint-i-un mil infants, adolescents i joves, i més de tres mil set-cents monitors.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

111ª reunió de la Asamblea Plenaria

La Asamblea Plenaria de la Conferencia Episcopal Española (CEE) ha celebrado su 111ª reunión del lunes 16 al viernes 20 de abril. La Plenaria se inauguraba con el discurso del presidente de la CEE, cardenal Ricardo Blázquez Pérez, y el saludo del nuncio apostólico en España, Mons. Renzo Fratini.

Participación en la Asamblea

Han participado la práctica totalidad de los obispos miembros de pleno derecho. Se han incorporado a la Plenaria los tres nuevos obispos auxiliares de Madrid, Mons. José Cobo Cano, Mons. Santos Montoya Torres y Mons. Jesús Vidal Chamorro, ordenados el día 17 de febrero. La diócesis de Guadix ha estado representada por su administrador diocesano, el sacerdote José Francisco Serrano Granados.

Los nuevos obispos han sido adscritos a las siguientes Comisiones Episcopales: Mons. José Cobo Cano, a la Comisión Episcopal de Pastoral Social; Mons. Santos Montoya Torres, a la Comisión Episcopal del Clero; y Mons. Jesús Vidal Chamorro, a la Comisión Episcopal de Seminarios y Universidades.

En la sesión inaugural, con las palabras del cardenal Blázquez, se tuvo un recuer-

do agradecido para Mons. Elías Yanes, fallecido el pasado 9 de marzo.

La concelebración eucarística, prevista en cada una de las Asambleas Plenarias, tenía lugar el miércoles 18 de abril a las 12,45 horas. En esta ocasión ha sido presidida por Mons. Julián Barrio Barrio, arzobispo de Santiago de Compostela, quien ha celebrado recientemente sus bodas de plata episcopales.

Situación del Apostolado Seglar en España

El presidente de la Comisión Episcopal de Apostolado Seglar, Mons. Javier Salinas Viñals, ha presentado una ponencia sobre la situación del Apostolado Seglar en España. Un grupo de trabajo, formado por laicos, ha ayudado a elaborar esta reflexión sobre el presente y el futuro del laicado y su importancia para dinamizar las iglesias locales.

Las áreas de trabajo sobre las que se han desarrollado la ponencia han sido: el impulso de las delegaciones diocesanas de Apostolado Seglar; la formación en procesos continuados del laicado; la coordinación de los movimientos y asociaciones que trabajan en este ámbito; el impulso de la Acción Católica en todas las diócesis; así como el trabajo con las pastorales juveniles y familiares y el compromiso de los laicos en la vida pública.

Para abordar con mayor profundidad el papel y la realidad de los fieles seglares en la vida social y eclesial de España, la Plenaria ha aprobado la celebración de un congreso en torno al mes de noviembre de 2019. Este congreso también tratará su importante desempeño en la vida intraeclesial, lo que conllevará una fase preparatoria en las distintas diócesis. Agrupados en movimientos y asociaciones, con sus respecti-

vos carismas, son miles los fieles laicos que acercan el evangelio en distintos ambientes en medio de la sociedad secular.

Congreso nacional sobre el papel de la Iglesia en la sociedad democrática

También se ha anunciado la celebración de un congreso “sobre el papel de la Iglesia en la sociedad democrática”, en el marco del 40 aniversario de la Constitución Española, y al que se ha invitado al Jefe del Estado el rey Felipe VI. Este encuentro se organiza de manera conjunta con la Fundación Pablo VI y tendrá lugar los días 3 y 4 de octubre en Madrid. Contará con figuras de la vida política, de relieve nacional e incluso internacional, y se plantea como homenaje y puesta en valor del papel silenciado de la Iglesia cuando se habla de la memoria de la transición política española y de vida democrática.

La formación en los seminarios españoles

Mons. Joan Enric Vives, presidente de la Comisión Episcopal de Seminarios y Universidades, ha informado sobre los trabajos de redacción de la *Ratio nationalis* para adecuar la formación en nuestros seminarios a las directrices que ha marcado la Congregación para el clero en la *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*. El Don de la vocación presbiteral (diciembre de 2016).

Además de la redacción de la nueva *Ratio nationalis*, la CEE va a potenciar la formación de los formadores de seminarios para reforzar el acompañamiento a los seminaristas en las dimensiones humana, espiritual, intelectual y pastoral. También se impulsará la renovación de la formación permanente del clero.

Información sobre la Constitución Apostólica *Veritatis Gaudium*

El 29 de enero de 2018 la Santa Sede hacía pública la nueva Constitución Apostólica *Veritatis Gaudium* sobre las Universidades y Facultades eclesiásticas. En esta Asamblea, el presidente de la Subcomisión Episcopal de Universidades, Mons. Alfonso Carrasco Rouco, ha informado sobre las implicaciones que este documento del papa Francisco puede tener para los centros eclesiásticos españoles.

Decreto General sobre Protección de Datos Personales

La Plenaria ha aprobado el Decreto General sobre Protección de Datos Personales, para adaptar la normativa canónica en España al Reglamento Europeo de Protección de Datos. El texto aprobado se ha remitido a la Santa Sede para la recognitio y una vez se reciba, se procederá a su promulgación.

Este Decreto General será de obligado cumplimiento para todas las diócesis españolas y recoge la normativa en materia de protección de datos, adecuada al nuevo Reglamento Europeo que se aplicará el próximo 25 de mayo en todos los Estados miembros de la Unión Europea.

Otros temas del orden del día

La Asamblea Plenaria ha elegido a los tres padres sinodales, y a un sustituto, para representar a la Conferencia Episcopal en el próximo Sínodo sobre los Jóvenes, la Fe y el discernimiento vocacional, que tendrá lugar el próximo mes de octubre en Roma. Se trata del Card. Ricardo Blázquez Pérez, arzobispo de Valladolid y presidente de la CEE, el Card. Juan José Omella Omella, arzobispo de Barcelona, y de Mons. Carlos Escribano Subías, responsable de Pastoral de Juventud en la CEE. Como sustituto ha sido propuesto Mons. José Ignacio Munilla Aguirre, obispo de

San Sebastián. Sus nombres han sido ya comunicados a la Secretaría para el Sínodo de los obispos para su ratificación por parte del Santo Padre.

Mons. Adolfo González Montes ha presentado un informe sobre la Comisión de las Conferencias Episcopales de la Unión Europea (COMECE), en el que representa a la CEE. También se ha elegido a un sustituto del representante de la CEE ante la COMECE. Ha sido elegido Mons. Juan Antonio Martínez Camino, obispo auxiliar de Madrid.

Como es habitual en la Plenaria del mes de abril, se han aprobado las intenciones de la CEE por las que rezará el Apostolado de la Oración en 2019. Los obispos, como es habitual, han recibido información sobre temas económicos y diversos asuntos de seguimiento.

Los presidentes de las distintas Comisiones Episcopales han tenido la oportunidad de dar cuenta sobre las actividades de las mismas, en particular de lo que les compete en el desarrollo del Plan Pastoral.

Asociaciones nacionales

Se han aprobado:

- Los nuevos estatutos y erección como persona jurídica privada de la Fundación Educativa San José de Cluny.
- La modificación de los estatutos de la Hermandad Obrera de Acción Católica (HOAC).
- Los estatutos y erección de la asociación privada de fieles “Encuentro y Solidaridad”.

Además, se ha aprobado la modificación de estatutos del Santuario del Rocío de Almonte y del Pontificio Colegio Español de San José, de Roma.

SANTA SEU

Missatge Urbi et Orbi del Papa Francesc

Vaticà, 1-4-2018

Benvolguts germans i germanes, bona Pasqua!

Jesús ha ressuscitat d'entre els morts.

Juntament amb el cant de l'al·leluia, ressona en l'Església i arreu del món aquest missatge: «Jesús és el Senyor, el Pare l'ha ressuscitat i ell viu per sempre enmig nostre.»

Jesús mateix havia anunciat d'antuvi la seva mort i resurrecció amb la imatge del gra de blat. Deia: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24). I això és el que ha esdevingut: Jesús, el gra de blat sembrat per Déu en els solcs de la terra, va morir víctima del pecat del món, va romandre dos dies dins el sepulcre; però en la seva mort hi havia present tota la potència de l'amor de Déu, que el va alliberar i el va manifestar al tercer dia, i que avui celebrem: la Pasqua de Crist Senyor.

Nosaltres, cristians, creiem i sabem que la resurrecció de Crist és la veritable esperança del món, aquella que no decep. És la força del gra de blat, de l'amor que s'humilia i es dona fins al final, i que renova realment el món. També avui aquesta força

produeix fruit en els solcs de la nostra història, marcada per tantes injustícies i violències. Porta fruits d'esperança i dignitat on hi ha misèria i exclusió, on hi ha fam i manca treball, als pròfugs i refugiats –tantes vegades rebutjats per la cultura actual del descart–, a les víctimes del narcotràfic, del tràfic de persones i de les diferents formes d'esclavatge del nostre temps.

I avui nosaltres demanem fruits de pau per al món sencer, començant per l'estimada i martiritzada Síria, la població de la qual està extenuada per una guerra que no té fi. Que la llum de Crist ressuscitat il·lumini en aquesta Pasqua les consciències de tots els responsables polítics i militars, perquè es posi fi immediatament a l'extermini que s'està portant a terme, es respecti el dret humanitari i es procedeixi a facilitar l'accés a les ajudes que aquests germans i germanes nostres necessiten de manera urgent, assegurant, al mateix temps, les condicions adequades per al retorn dels desplaçats.

Invoquem fruits de reconciliació per a Terra Santa, que en aquests dies també està sent colpejada per conflictes oberts que no respecten els indefensos, per al lemen i per a tot el Pròxim Orient, perquè el diàleg i el respecte mutu prevalguin per damunt de les divisions i la violència. Que els nostres germans en Crist, que pateixen sovint abusos i persecucions, puguin ser testimonis lluminosos del Ressuscitat i de la victòria del bé per damunt del mal.

Supliquem en aquest dia fruits d'esperança per a tots aquells que anhelan una vida més digna, sobretot en aquelles regions del continent africà que sofreixen per la fam, per conflictes endèmics i pel terrorisme. Que la pau del Ressuscitat guareixi les ferides al Sudan del Sud: obri els cors

al diàleg i a la comprensió mútua. No oblidem les víctimes d'aquest conflicte, especialment els nens. Que mai no els manqui la solidaritat per a les nombroses persones obligades a abandonar les seves terres i privades del mínim necessari per a viure.

Implorem fruits de diàleg per a la península coreana, perquè les converses en curs promoguin l'harmonia i la pacificació de la regió. Que els qui tenen responsabilitats directes actuïn amb saviesa i discerniment per a promoure el bé del poble coreà i construir relacions de confiança al si de la comunitat internacional.

Demanem fruits de pau per a Ucraïna, perquè s'enforteixin els passos en favor de la concòrdia i es facilitin les iniciatives humanitàries que necessita la població.

Supliquem fruits de consol per al poble veneçolà, el qual –com ho han escrit els seus pastors– viu en una espècie de «terra estrangera» al seu país mateix. Perquè per la força de la resurrecció del Senyor Jesús, trobi la via justa, pacífica i humana per a sortir com més aviat millor de la crisi política i humanitària que l'oprimeix, i que no manqui l'acollença i assistència als qui, d'entre els seus fills, estan obligats a abandonar la seva pàtria.

Que Crist ressuscitat porti fruits de vida nova per als nens que, a causa de les guerres i la fam, creixen sense esperança, sense educació ni assistència sanitària, i també per als ancians abandonats per la cultura egoïsta, que descarta qui no és «productiu».

Invoquem fruits de saviesa per als qui arreu del món tenen responsabilitats polítiques, perquè respectin sempre la dignitat humana, s'esforcin amb dedicació al servei del bé comú i garanteixin el desenvolupament i la seguretat als ciutadans.

Estimats germans i germanes,

També a nosaltres, com a les dones que van acudir al sepulcre, van adreçades aquestes paraules: «Per què busqueu entre els morts aquell que viu? No és aquí: ha ressuscitat» (Lc 24,5-6). La mort, la soledat i la por ja no són la darrera paraula. Hi ha una paraula que va més enllà i que només Déu pot pronunciar: és la paraula de la Resurrecció (cf. Joan Pau II, Paraules al final del Viacrucis, 18 d'abril del 2003). Ella, amb la força de l'amor de Déu, «foragita els pecats, renta les culpes, retorna la innocència als caiguts, l'alegria als tristos, expulsa l'odi, porta la concòrdia, doblega els poderosos» (Pregó pasqual).

Bona Pasqua a tots!

Resum de l'Exhortació Apostòlica del papa Francesc Gaudete et Exsultate

Roma, 19-3-2018

No és d'esperar aquí un tractat acadèmic o doctrinal sobre la santedat. L'objectiu d'aquest text és «fer ressonar un cop més la crida a la santedat, procurant encarnar-la en el context actual».

Capítol 1: La crida a la santedat

Hi ha molts tipus de sants. A més dels sants oficialment reconeguts per l'Església, hi ha moltes més persones corrents que no figuren als llibres d'història i, tot i així, han estat decisives per a canviar el món. Inclouen molts cristians el martiri dels quals és un signe del nostre temps. «Cada sant és una missió; és un projecte del Pare per reflectir i encarnar, en un moment determinat de la història, un aspecte de l'Evangelí». La santedat és viure els misteris de la vida de Crist, «morir i ressuscitar constantment amb ell», i reproduir en

la pròpia existència diferents aspectes de la vida terrenal de Jesús: la seva proximitat als últims, la seva pobresa i altres manifestacions del seu lliurament per amor. «Permet a l'Esperit Sant que forgi en tu aquest misteri personal que reflecteixi Jesucrist en el món d'avui», en la missió de construir el regne d'amor, justícia i pau universal.

La santedat és tan diversa com la humanitat; el Senyor té en ment un camí particular per a cada creient, no solament per al clergat, els consagrats, o els que viuen una vida contemplativa. Tots estem cridats a la santedat, qualsevol que sigui el nostre paper, «vivint amb amor i oferint el propi testimoni», i en les ocupacions de cada dia, orientats cap a Déu. Entre les formes de donar testimoni hi ha els «estils femenins de santedat», de dones santes famoses i també de tantes dones «desconegudes o oblidades» que han transformat les seves comunitats. A més de grans desafiaments, la santedat creix a través de gestos petits: rebutjant les crítiques, escoltant amb paciència i amor, dient una paraula amable a una persona pobre.

La santedat et manté fidel en el més profund de tu mateix, lliure de tota forma d'esclavitud, i donant fruit en el nostre món. La santedat no et fa menys humà, ja que és una trobada entre la teva debilitat i el poder de la gràcia de Déu. Però necessitem moments de soledat i de silenci davant Déu, per enfrontar-nos al nostre jo veritable i deixar entrar-hi Déu.

Capítol 2: Dos subtils enemics de la santedat

El gnosticisme i el pelagianisme, dues «falsificacions de la santedat» que van sorgir en els primers segles cristians, segueixen sent enganyoses. Aquestes heret-

gies proposen «un immanentisme antropocèntric disfressat de veritat catòlica» en exagerar la perfecció humana desconnectada de la gràcia.

Els gnòstics no mesuren la perfecció de les persones pel seu grau de caritat, sinó per la quantitat de dades i coneixements que acumulen. En separar l'intel·lecte de la carn, redueixen els ensenyaments de Jesús a una lògica freda i dura que busca dominar-ho tot. Però en realitat, la doctrina «no és un sistema tancat, privat de dinàmiques capaces de generar interrogants, dubtes, qüestionaments». L'experiència cristiana no és un conjunt d'elucubracions mentals; la veritable saviesa cristiana no ha de desconnectar de la misericòrdia cap al proïme.

El mateix poder que els gnòstics atribuïen a la intel·ligència, els pelagians van començar a atribuir-lo a la voluntat humana, a l'esforç personal. Tot i que els pelagians moderns parlen de la gràcia de Déu amb discursos edulcorats, en el fons solen transmetre la idea que tot es pot amb la voluntat humana, com si ella fos una cosa pura, perfecta, omnipotent, a la qual s'hi afegeix la gràcia. Es pretén ignorar que en aquesta vida les fragilitats humanes no són sanades completament i definitivament per la gràcia.

La gràcia, precisament perquè suposa la nostra naturalesa, no ens fa superhombres de cop, sinó que ens pren i transforma d'una forma progressiva. Si rebutgem aquesta manera històrica i progressiva, de fet podem arribar a negar i bloquejar la gràcia del Senyor. La seva amistat ens supera infinitament, no pot ser comprada per nosaltres amb les nostres obres i només pot ser un regal de la seva iniciativa d'amor. Solament a partir del do de Déu, lliurement acollit i humilment rebut, po-

dem cooperar amb els nostres esforços per deixar-nos transformar més i més.

Quan sobrevaloren la voluntat humana i les seves pròpies capacitats, alguns cristians poden tendir cap a una obsessió per la llei, la fascinació per mostrar conquestes socials i polítiques, l'ostentació en la cura de la litúrgia, de la doctrina i del prestigi de l'Església, la vanaglòria lligada a la gestió d'assumptes pràctics, l'embadaliment per les dinàmiques d'autoajuda i de realització autoreferencial. La vida de l'Església es converteix en una peça de museu o en una possessió de pocs. Això priva l'Evangelí de la seva senzillesa captivadora i de la seva sal, i el redueix a un projecte que deixa poc espai a l'obra de la gràcia.

Capítol 3: A la llum del mestre

A les Benaurances es dibuixa el rostre del Mestre, que nosaltres estem cridats a transparentar en la quotidianitat de les nostres vides. Aquí la paraula «feliç» o «benaurat», passa a ser sinònim de «sant», perquè expressa que la persona que és fidel a Déu i viu la seva Paraula aconsegueix, en el lliurament de si mateix, la veritable felicitat. Només podem viure si l'Esperit Sant ens envaeix amb tota la seva potència i ens allibera de la debilitat de l'egoisme, de la comoditat, de l'orgull.

El Papa Francesc descriu cadascuna de les Benaurances i la seva invitació, conclouent cada secció:

- Ser pobre en el cor, això és santedat.
- Reaccionar amb humil mansuetud, això és santedat.
- Saber plorar amb els altres, això és santedat.
- Buscar la justícia amb fam i set, això és santedat.
- Mirar i actuar amb misericòrdia, això és santedat.

- Mantenir el cor net de tot el que taca l'amor, això és santedat.
- Sembrar pau al nostre voltant, això és santedat.
- Acceptar cada dia el camí de l'Evangeli encara que ens porti problemes, això és santedat.

En el capítol 25 de l'evangeli de Mateu (vv. 31-46), Jesús torna a aturar-se en una d'aquestes benaurances, la que declara feliços els misericordiosos. «Si busquem aquesta santedat que agrada als ulls de Déu, en aquest text hi trobem precisament un protocol sobre el qual serem jutjats». Quan reconeixem Crist en el pobre i en el que pateix, se'ns revela el mateix cor de Crist, els seus sentiments i opcions més profundes. «El Senyor ens va deixar ben clar que la santedat no es pot entendre ni viure al marge d'aquestes exigències».

Algunes ideologies enganyoses ens porten d'una banda a separar aquestes exigències de l'Evangeli de la seva relació personal amb el Senyor, convertint així el cristianisme en una espècie d'ONG, llevant-li aquesta mística lluminosa que tan bé van viure i van manifestar els sants. D'altra banda, hi ha aquells que viuen sospitant del compromís social dels altres, considerant-lo quelcom superficial, mundà, secularista, immanentista, comunista, populista. O el relativitzen com si hi hagués altres coses més importants o com si només interessés una determinada ètica o una raó que ells defensen.

La defensa de l'innocent que no ha nascut, per exemple, ha de ser clara, ferma i apassionada, perquè allà hi ha en joc la dignitat de la vida humana, sempre sagrada, i ho exigeix l'amor a cada persona més enllà del seu desenvolupament. Però «igualmente sagrada» és la vida dels po-

bres que ja han nascut, que es debaten en la misèria, l'abandó, la postergació, el tràfic de persones, l'eutanàsia encoberta en els malalts i ancians privats d'atenció, les noves formes d'esclavitud. Tampoc la situació dels migrants no ha de considerar-se un tema secundari al costat dels temes «seriosos» de la bioètica. Per a un cristià «només és possible l'actitud de posar-se en les sabates d'aquest germà que arrisca la seva vida per donar un futur als seus fills».

Capítol 4: Signes de santedat en el món d'avui

El papa es refereix després a «alguns aspectes de la crida a la santedat que espero siguin especialment significatius», en forma de «cinc grans expressions d'amor a Déu i al proïme que considero particularment importants a la llum d'alguns perills i limitacions presents en la cultura actual».

1) Perseverança, paciència i mansuetud.

Això descriu la fortalesa interior, basada en Déu, que fa possible donar un testimoni de constància a fer el bé. Hem de reconèixer i combatre les nostres inclinacions agressives i egoïstes. Els cristians «poden formar part de xarxes de violència verbal a través d'internet i dels diversos fòrums o espais d'intercanvi digital». Els límits poden sobrepassar-se fins i tot en mitjans de comunicació catòlics, i la difamació i la calúnnia poden convertir-se en llocs comuns. «Crida l'atenció que de vegades, prenent defensa altres manaments, es passa per alt completament el vuitè: "No aixecar fals testimoni ni mentir", i es des-trossa la imatge de l'altre sense pietat».

No ens fa bé mirar des de dalt, col·locar-nos en el lloc de jutges sense pietat, considerar els altres com indignes i

pretendre donar lliçons permanentment. Aquesta és una subtil forma de violència.

Anar pel camí cap a la santedat significa suportar «humiliacions diàries», per exemple «aquells que callen per salvar la seva família, o eviten parlar bé d'ells mateixos i prefereixen exaltar els altres en lloc de gloriar-se, trien les tasques menys brillants, i fins i tot de vegades prefereixen suportar alguna cosa injusta per tal d'oferir-la al Senyor». Aquesta actitud «suposa un cor pacificat per Crist, alliberat d'aquesta agressivitat que brolla d'un jo massa gran».

2) Alegria i sentit de l'humor

El sant és capaç de viure amb alegria i sentit de l'humor. Irradia els altres amb un esperit positiu i esperançat, fins i tot en temps difícils. El mal humor no és signe de santedat. La tristesa pot ser un senyal d'ingratitude pels dons rebuts de Déu. L'alegria consumista i individualista tan present en algunes experiències culturals d'avui no brinda una alegria veritable; el consumisme només empatxa el cor.

3) Audàcia i fervor

La santedat és "*parresia*": és audàcia, és empena evangelitzadora que deixa una marca en aquest món. «L'audàcia i el coratge apostòlic són constitutius de la missió». Si ens atrevim a anar cap a les perifèries, hi trobarem Jesús, allà, en els cors dels nostres germans, en la seva carn ferida, en la seva vida oprimida, en la seva ànima enfosquida.

L'Església no necessita tants buròcrates i funcionaris, sinó missioners apassionats, devorats per l'entusiasme de comunicar la veritable vida. Els sants ens sorprenen, ens desinstal·len, perquè les seves vides ens conviden a sortir de la mediocritat tranquil·la i anestesiant. L'Esperit Sant ens fa contemplar la història en la clau de

Jesús ressuscitat. D'aquesta manera l'Església, en lloc d'estancar-se, podrà seguir endavant acompanyant les sorpreses del Senyor.

4) En comunitat

La santificació és un camí en el qual vivim i treballem en comunitat amb altres. Compartir la Paraula i celebrar junts l'Eucaristia ens fa més germans i ens va convertint en comunitat santa i missionera. Això dona lloc també a veritables experiències místiques viscudes en comunitat.

Però aquestes experiències són menys freqüents i menys importants que les coses petites de cada dia. Jesús convidava els seus deixebles a prestar atenció als petits detalls: el vi que s'acaba en una festa, una ovella que faltava, les dues monedes d'una vídua. De vegades enmig d'aquests petits detalls se'ns regalen experiències consoladores de Déu.

5) En pregària constant

L'oració confiada, qualsevol que sigui la seva durada, és la resposta d'un cor obert a la trobada amb Déu cara a cara, on pot escoltar-se la veu suau del Senyor. En aquest silenci és possible discernir, a la llum de l'Esperit, els camins de santedat que el Senyor ens proposa. Per a tot deixeble és indispensable estar amb el Mestre, escoltar-lo, aprendre d'ell sempre. Déu ha volgut entrar en la història, i així també la nostra pregària està teixida de records. Mira la teva història quan preguis i hi trobaràs molta misericòrdia.

L'oració de súplica és expressió del cor que confia en Déu, que sap que sol no pot. L'oració de petició tantes vegades ens asserena el cor i ens ajuda a seguir lluitant amb esperança. L'oració d'intercessió té un valor particular, perquè és un acte de confiança en Déu i al mateix temps una expressió d'amor al proïsme.

En l'Eucaristia, la Paraula aconsegueix la seva màxima eficàcia, perquè és presència real del qui és la Paraula viva.

Capítol 5: Combat, vigilància i discerniment

El diable és present des de les primeres pàgines de les Escripures. No pensem que és un mite, una representació, un símbol, una figura o una idea. No abaixem la guàrdia per acabar més exposats.

El nostre camí cap a la santedat és un combat constant per al qual tenim les armes poderoses que el Senyor ens dona: la fe que s'expressa en la pregària, la meditació de la Paraula de Déu, la celebració de la Missa, l'adoració eucarística, la reconciliació sacramental, les obres de caritat, etc.

El camí cap a la santedat és una font de pau i d'alegria, que ens dona l'Esperit. ¿Com saber si alguna cosa ve de l'Esperit Sant o si el seu origen està en l'esperit del món o en l'esperit del diable? L'única manera és a través del discerniment, que no és el mateix que la intel·ligència i el sentit comú, és també un do que cal demanar. Avui dia, el do del discerniment s'ha tornat particularment necessari perquè la vida actual ofereix enormes distraccions, i el món les presenta com si fossin totes vàlides i bones. El discerniment és una gràcia. No pertany només als més intel·ligents o als millor educats. No requereix habilitats especials, sinó una disposició a escoltar: el Senyor, els altres, la realitat mateixa que sempre ens desafia de maneres noves. Només qui està disposat a escoltar té la llibertat per a renunciar al seu propi punt de vista parcial o insuficient, als seus costums, als seus esquemes. Hem de discernir els plans de Déu, per no oblidar la seva invitació a créixer. Per aquesta raó,

demanaré a tots els cristians que examinin diàriament la seva consciència en un diàleg sincer amb Déu.

Necessitem el silenci de l'oració prolongada per percebre millor el llenguatge de Déu, per interpretar el significat real de les inspiracions que creiem haver rebut, per calmar la nostra ansietat i veure el conjunt de la nostra existència renovada a la llum de Déu.

Aquesta actitud de discerniment implica l'obediència a l'Evangeli com a últim criteri, però també al Magisteri que el custodia, intentant trobar en el tresor de l'Església el que sigui més fecund per a "l'avui" de la salvació; ja que la rigidesa no té lloc davant l'etern "avui" del Senyor ressuscitat.

Déu ho demana tot de nosaltres, i també ens ho dona tot. No vol entrar en les nostres vides per disminuir-les sinó per dur-les a plenitud. Demanem que l'Esperit Sant infongui en nosaltres un intens anhel de ser sants per a la major glòria de Déu i animem-nos els uns als altres en aquest intent. Així compartirem una felicitat que el món no ens podrà prendre.

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat